

LOSSE NUMMERS 15 CENT

8^E JAARGANG N^O. 30 — 12 OCTOBER 1928

OPLAGE 91.000 EXEMPLAREN

DIE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD
VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

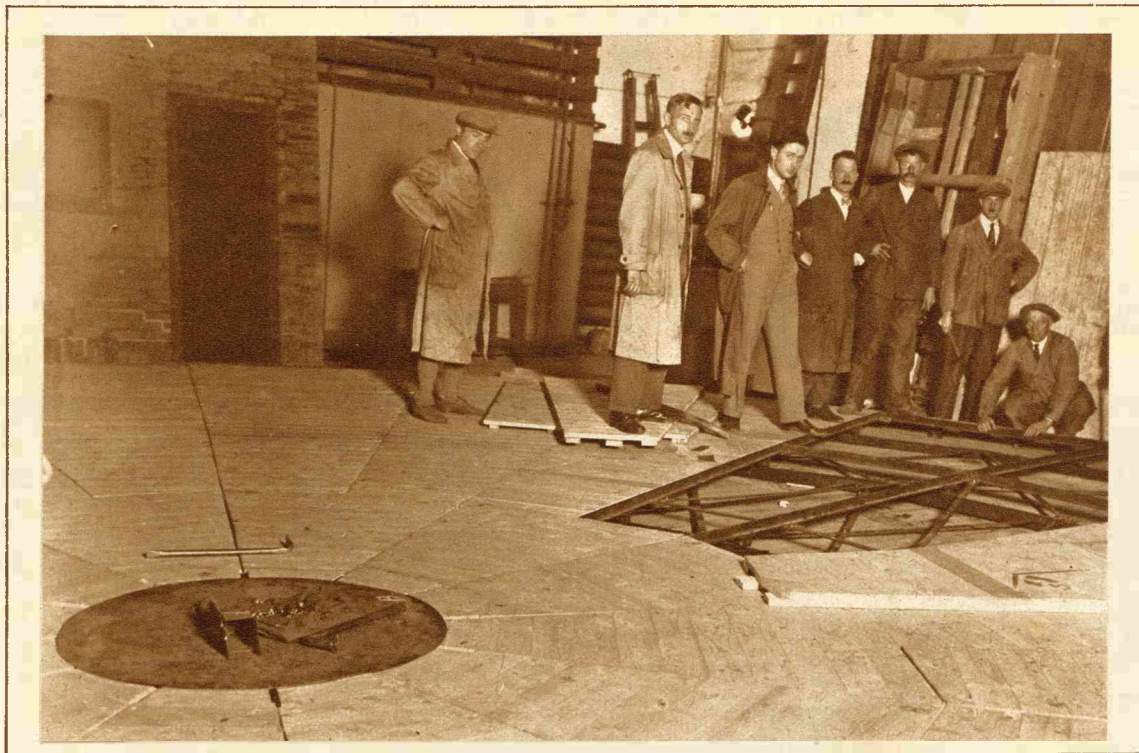
REDACTIE EN ADMINISTRATIE
KEIZERSGR. 234 TEL. 43304

De beroemde Spaansche danseres, die gedurende deze maand in verschillende plaatsen van ons land optreedt, voerde Woensdagavond te Amsterdam in den Stads-

LA ARGENTINA

schouwburg een aantal dansen uit op muziek van De Falla, Granados, Albeniz, Duran, Valverde, e.a. met medewerking van de pianiste Carmencita Perez.

De draaischijf wordt gemonteerd. Duidelijk komt op deze foto de constructie uit. Het geheel loopt op 72 kogellagers en 80 stalen kogels van 4 c.M. middellijn.

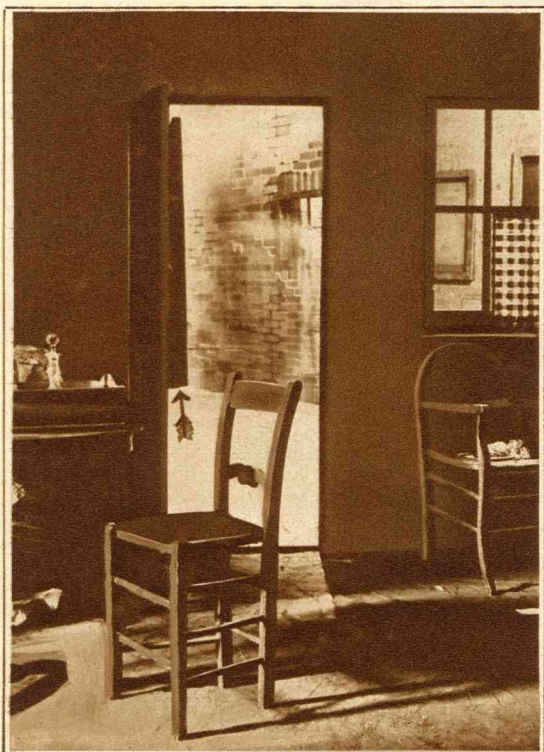
EEN DRAAIEND TOONEEL

Het eerste in Nederland.

We hebben vorige week een demonstratie bijgewoond van een „draaiend” tooneel, dat voor het eerst in Nederland is gebruikt bij de première van Merijntje Gijzen's Jeugd door Het Rotterdamsch Hofstad-tooneel in Amsterdam.

In de groote Schouwburgen van het buitenland kende men het principe van het draaiend tooneel reeds jaren en vond het ook, voornamelijk echter in het meer mechanisch aangelegde Duitsland, gereede toepassing op grootsche schaal.

Eigenlijk is het hier in Holland gegroeid uit de behoeften van het moderne tooneelwerk, waarin de „eenheid” van plaats — een eerste eisch in het klassieke tooneel — geen rol meer speelt, ja, zelfs van tien tot twintig verschillende tafereelen in snelle opeenvolging voor het voetlicht moeten worden gebracht.

Een kijkje op een der kamers met daarachter gelegen plaatsje. Nog juist even ziet men dien kant van de draaischijf (zie pijltje), welke, naar het voetlicht gedraaid, op zijn beurt weer een doorkijkje geeft vanaf het plaatsje in het binnenhuis, waarvan men thans de deur open ziet staan.

De heer Eduard Veterman, van het Hofstad-tooneel, dien onze lezers op een der nevensstaande foto's zien, heeft daarom, in overleg met den heer Cor v. d. Lugt Melsert, z'n maatregelen genomen, om een tooneel en speel-mogelijkheid te scheppen, welke het tijdroovende veranderen van de tot nu toe gebruikte tooneel-decors ondervangt.

Belangwekkend vooral is de nieuwe wijze van tooneel-architectuur, waartoe het draaiend tooneel noodzaakt. „De meeste menschen denken,” zoo vertelde ons de heer Veterman in 't alleraangenaamst onderhoud, dat we hierover met hem mochten hebben, „dat het probleem van een draaiend tooneel nogal eenvoudig is, dat men slechts drie of vier decors met de ruggen tegen elkaar behoeft te zetten, en dan het benodigde tafereel maar voor 't voetlicht hoeft te draaien...”

Maar dat 't inderdaad niet zoo gemakkelijk is, bewees ons de bijgewoonde demonstratie. En zeker is heel wat berekening en ruim overwegen der verschillende bij die samengestelde bouworde te verkrijgen resultaten noodig geweest, om te komen tot het voldoende eendresultaat, waarvan bij de première in Amsterdam, en de later in Den Haag gevolgde voorstellingen mocht worden gewaagd.

We geven op deze bladzijde een door foto's geïllustreerd overzicht

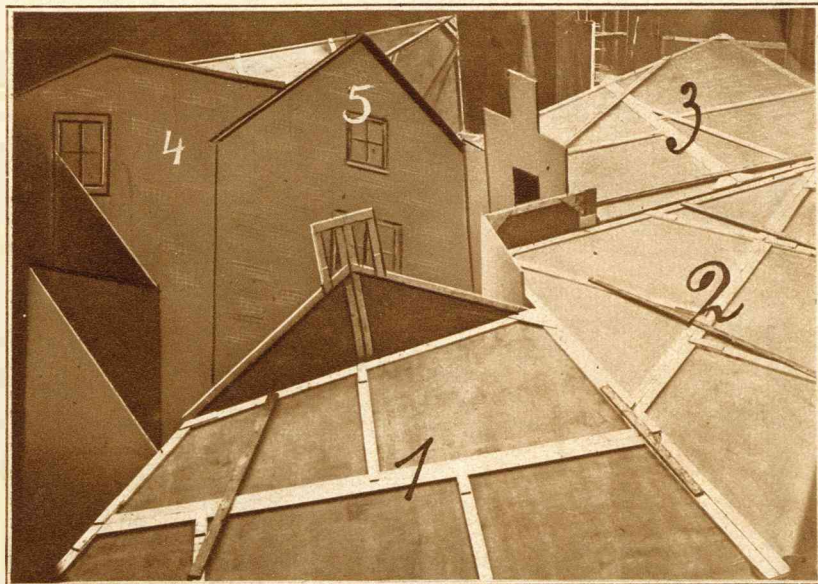
van den opbouw van de draaischijf en de montage van de verschillende decors, die zonder veel omhaal van woorden het beste in staat stellen om zich een denkbeeld te vormen van de inrichting en het aspect van zulk een draaiend tooneel.

Elk hoekje van de schijf, die een middellijn van ongeveer twaalf meter en een omtrek van ongeveer acht en dertig meter heeft, is gebruikt, zoo economisch mogelijk benut, en het is zeker wel interessant om, zooals uit een onzer foto's blijkt, dan eens een kijkje achter de coulissen te gaan nemen, en van de hooge stellages achter de tooneel-decors neer te zien op dien draaimolen vol huisjes en kamertjes, met een echt, gezellig binnenplaatsje, 'n pleintje als u 't noemen wilt, een dijk met boomen, huizen en een molen, kortom iets als een klein dorp van latten en doek, op een ruimte van enkele vierkante meters saamgedrongen.

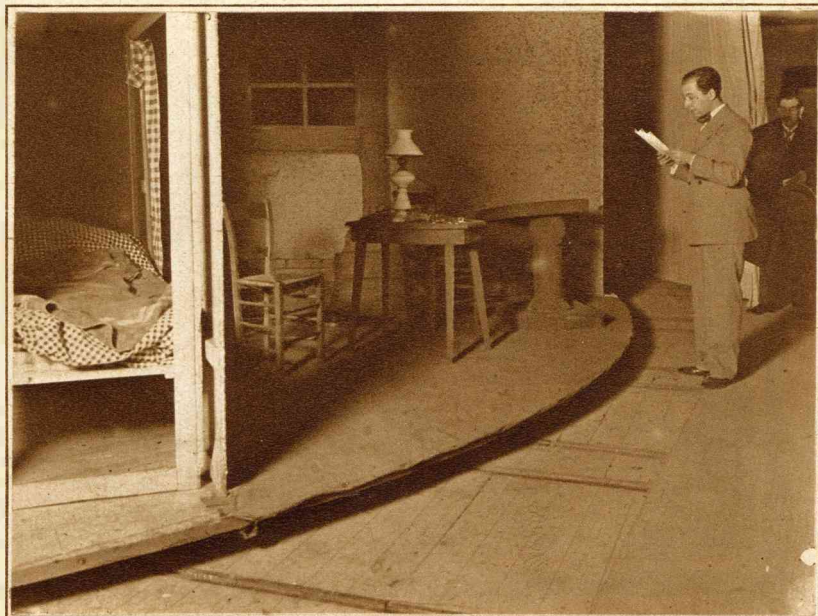
Maar zóó saamgedrongen, en hierin schuilt juist de originaliteit en de vindingrijkheid van den tooneel-bouwer, dat toch elk onderdeel in staat stelt, om met het er achter of er naast gebouwde, zoo noodig één aansluitend en completeerend geheel te vormen.

Teneinde niet al te uitvoerig te worden, de ruimte laat het niet toe, mogen wij daarom volstaan met onze lezers te verwijzen naar de op deze bladzijde gereproduceerde, en voor zichzelf sprekende foto's.

De vinding moge dan al van uitheemschen oorsprong zijn, aan den heer Veterman van het Rotterdamsch Hofstadtooneel komt in elk geval toch de eer toe en de verdienste, van de toepassing en de instelling ervan op onze hedendaagsche, tafereel-rijke tooneelstukken in Nederland, en die verdiensten zijn niet gering. J. S.

De met kamers (1, 2, 3), huisgevels (4, 5) en pleintje (in 't midden) bebouwde draaischijf gezien na den opbouw, van 'n hoogte van twaalf meter.

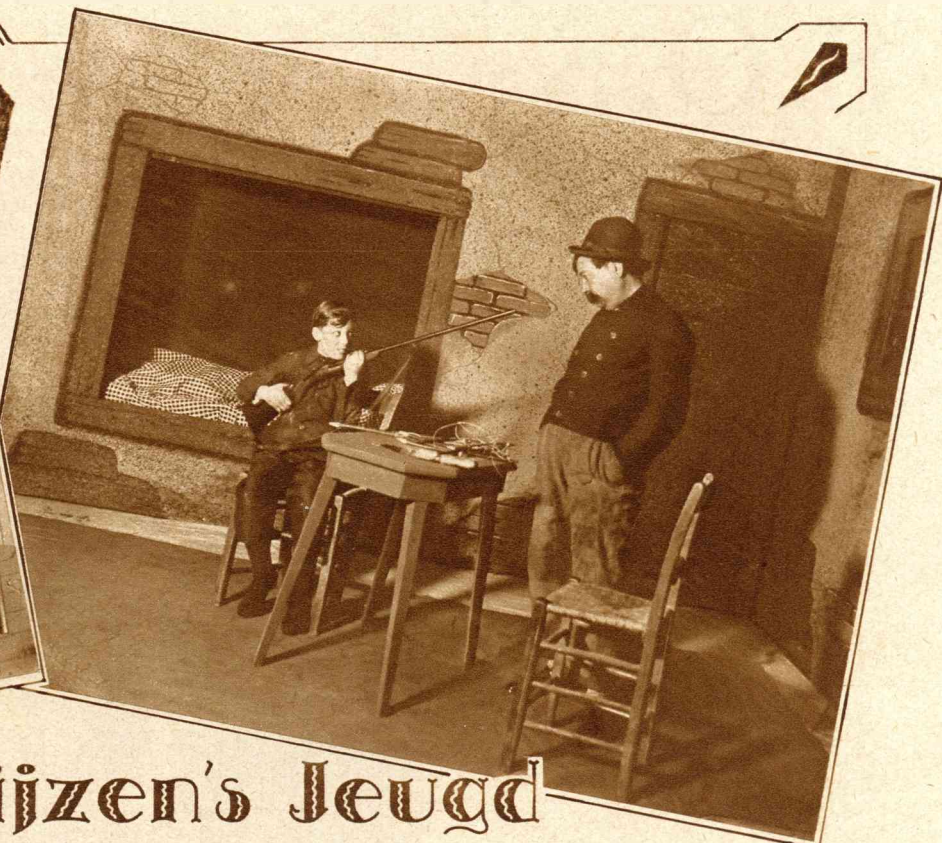
De heer Eduard Veterman, die deze vernuttige tooneelconstructie heeft uitgedacht en geheel ontworpen, controleert de tooneelschikking. Duidelijk komt hier de vorm uit van de draaischijf en de constructie van het kleine vertrek.

De scène bij den pastoor thuis, met Siska Kremer als Merijntje Gijzen, Charles Gilhuis als den pastoor en Dora Haus als de pastoorsmeid.

Vorige week heeft Cor van der Lugt in den Amsterdamschen Schouwburg voor het eerst de lang tegemoetgeziene tooneelbewerking van A. M. de Jong's „Merijntje Gijzen's Jeugd" ten tooneele gebracht. Uit het artikel en de foto's op de pagina hiernaast blijkt duidelijk, welke bijzondere nieuwigheden deze opvoering medebracht, zoo- wel bij de indeeling in tafereelen (verbonden door het

Hieronder: De spannende scène aan den dijk, met Pierre Balledux als de Grensjager, de Kruik en Merijntje.

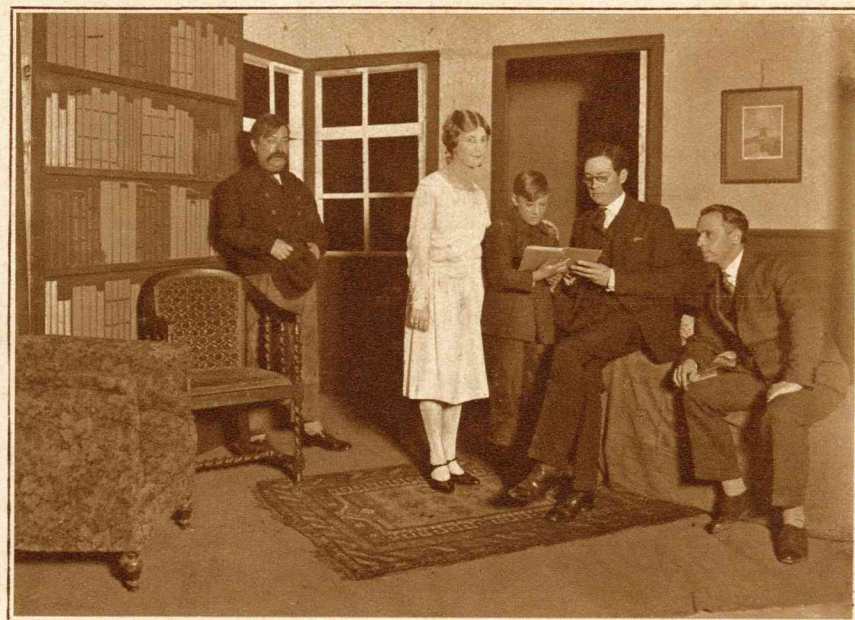
Siska Kremer als Merijntje Gijzen met Nap de la Mar als de Kruik.

verhaal van een causeur), als bij de techniek, die een draai- baar tooneel heeft gebracht. Wij geven uit de succes- volle en luid toegejuichte voorstelling hierbij een aan- tal tafereelen, die een goeden indruk geven van wat Van der Lugt hier aan echte sfeer en plastiek heeft bereikt.

Hiernaast: Een aardige scène bij de Kruik thuis, met Nap de la Mar als de Kruik, Siska Kremer als Merijntje en Louis van Gasteren als Sjoean Brouwers.

Hieronder: Een aardig tafereel op de kamer van den schrijver Walter: de Kruik (Nap de la Mar), mevrouw Walter (Jo Koster), Merijntje (Siska Kremer), de schrijver Walter (Jacq. Reule) en de dichter Nieland (Alex Faassen).

S.O.S.

Door Robert van Passen.

Door den avond jaagt de storm zijn zoevend gejang, schalt en schalmeit over de daken, reutelt tusschen de huizen voort, wiegt de booglampen, die hoog en koud hun lichtkringen dansen doen, tiert en giert zijn rusteloos geraas van end tot end over de stad. In schitterlicht van magazijnen en warenhuizen gaan de menschen, loopen kino of koffiehuis binnen, blij zich beschut te voelen tegen 't bulderend windgeweld, verlangend naar warme gezelligheid, naar ontspanning of verzet, naar iets om 't drukke van den dag te vergeten in zoet genot.

„'t Deugt niet buiten,” zegt Gust tot zijn vriend.

„Nee....”

„Hebt ge m'n radio al gehoord?”

„Nog niet.”

„Kom dan, ge moet eens proef nemen!”

Binnen is het schemerig en warm. Gust zet zijn toestel klaar, loopt over en weer, frutselt hier en daar wat, schijnt in zijn zwijgende doening een geestenbezweerder vol vreemdgespook.

„Spiritisme-vertooning?” lacht Free.

Een knirsend geluid, schuifelend en slierend; tusschen een kluwen van toestellen en draad lichten elektrische lampen, roerloos en mysterieus, lijk oogen van vreemde wezens.

Een sissen en sijfelen, ergens van uit het toestel.

„Een beetje geduld,” zegt Gust en gaat zitten.

De stilte hangt vol spannende verwachting. Wat gorgelend gekrik-krak en opeens:

„Al-looo.... ici, Paris....”

Free zijn hersens gonzen.

„Ouverture de Leonore, Beethoven,” zegt de stem en de muziek zet in. Neuzelend en zacht rijst ze op uit den hoorn, spreidt zich open, gonst en zwiert zijn klankguirlanden rond, vlindert, jubelt, overweldigt de ruimte in. Beethoven spreekt in de stilte der kamer....

Roerloos zitten de twee mannen, ernstig en stom. De muziek slorpt ze op, houdt ze gevangen, voert ze mee in haar verre tooverwereld. Ze leven niet meer, ze zijn niet meer Gust en Free, die heel den dag op hun bureel zitten; ze zijn twee zielen, zinderend in verrukking ergens heel ver en schoon.

Buiten schuift de wind langs de huizen, rotelt ergens met een luiken, klabbetert met stoot op stoot door den eendelijken nacht....

Lijk mooie kristalbloemen vouwt de muziek haar heerlijkheid open.

Wonder, denkt Free, nu luisteren duizenden misschien naar dezelfde muziek, overal verspreid over het land, uren van elkander, nu hebben duizenden dezelfde ontroering, dezelfde zindering, hetzelfde schoonheids-ontluiken in hun ziel. Nu gaat door de lucht als een fluïdum, dat heel

het menschdom verbindt, in een zelfde broederlijke omhelzing! O, hoe mooi is dat alles, hoe leeft de lucht van liefde, hoe groeit de wereld nu in schoonheid en broederlijkheid!....

Beethoven zwijgt. Schurend en schravend krast de elektrische stroom op zijn eentje voort.

Gust komt recht, draait de naald van den condensor, zoekt andere golvingen. Getokkel van telegrammen, kort en droog, ratelt op uit den hoorn. Gust draait gedurig voort: Muziek. Tele-

gram. Cijfers. Beursnieuws. Weer muziek. Weer telegram. Alles wirrelt dooreen. Een heksenketel. Gust draait onverstoort voort; lijk een sarkastische duivel staat hij daar bij het schijnsel der elektrische lampjes, en draait, draait, een kaleidoskoop van warrel-geluiden, draait zijn vreemde spook-fantasie. Fondsenmarkt; jazz-band; een brok Engelsche lezing; Fransche weerberichten; het schijvert alles achtereen lijk wirrelende tooneelen van een film. Heel het leven stroomt samen in dien reutelenden hoorn; al wat er belangwekkends op de wereld is vloeit ineen tot één golf van dulle klanken. Free kan niet meer volgen; het bliksemt voor zijn oogen; verdwaasd blijft hij luisteren naar al die geluiden, die vanuit de vier windstreken door de lucht bijeengerend komen.

O, maar dit.... dit herkent hij! Faust, die zijn bacchanale zingt:

Dans la coupe enchanteresse
Pour jamais je bois l'oubli....

Gust lacht en draait voort: een telegram. Plots krijzelt hij ineen; zijn hand laat het toestel los; hij vloekt tusschen de tanden en hakkelt heesch. S.O.S.... In de schemering steekt zijn gezicht groen en vaal, met oogen vol verschrikking: „S.O.S. Een schip in nood!”

Het is om razend te worden. Hoor, hoe de wind juilt en joelt over de stad!.... Schip in nood.... En ginder in Londen danst men fox-trott; in Parijs zingt Faust zijn drinklied; elders roepen beurslui elkander hun koorts-naar-geld in aldoor nieuwe kwotteringen toe; Butterfly of Carmen of 'n Wiener operette komt aan de beurt.... en dan: een schip in nood!

In een weerlicht ziet Free heel den akeligen spokendans der wereld; ziet de hel-verlichte drankhuizen der grootsteden, waar menschen hun spel of hun passie komen uitleven heel den nacht door, waar muziek zoet-zeemerig wijsjes neurt en de lucht blinkt van genot en wellust; ziet operazalen en bioskopen proppensvol met een menigte, die hunkert naar klatergoud en plezier en vergetelheid; ziet dan in het holle van den storm de zee, de donkere, wilde zee, en het zinkend schip, dat zijn laatsten hulpkreet uitstoot, worstelend met den gruwelijken dood....

„Wat is zoo'n ding 'n afgrijselijke spotter” grijnst hij, en wijst op het toestel, dat stilgevalen is en roerloos te glariën staat in zijn kluwen van draad, stom-gesloten en vol bange benauwenis.

„Ja,” zegt Gust, „zoo iets is verschrikkelijk.”

„Kom! Ik hou het niet uit. 'k Moet menschen zien.”

Buiten slaat de wind over hun hoofd, buldert langs de huizen, danst en zoekt allerwegen z'n eendelijk gekreun.

In het centrum leeft de stad nog van licht en wemend volk. Vooral in de café's gaat het er vroolijk toe; lachende gezichten, rood van praten en drinken; kellners, die drukdoen; tsiganenmuziek,

opdwarrelend uit de openslaande deuren.

„Schip in nood,” sist Free, terwijl hij binnentreedt. Een schip zinkt nu op de wijde, wilde zee; menschen sterven een wanhoopsdood.... En hier, hoe

„Zoetwatervisschers.”

Hoe men op 't platteland verhuist.

Bezoek de A.V.O.

Van 5 tot 18 October wordt in het Stedelijk Museum een tentoonstelling gehouden, betreffende arbeid en arbeidsmethoden voor onvolwaardige Arbeidskrachten (A.V.O.). We geven er op deze bladzijden eenige interessante foto's van.

Foto links: De heer Van Hinte, die beide armen mist, schrijft beter dan menigeen.

Hierboven: Het schrift van den heer Van Hinte.

Foto rechts: Op welke andere wijze iemand, die niet de beschikking heeft over beide handen, toch kan schrijven.

zorgeloos en goedgezind zien al die gezichten er uit, hoe knussig is toch het leven. Om zich te verkneukelen van plezier..... Vervloekt! Weet daar dan niemand van de tragedie der zee; stormt er dan niemand buiten in radeloze verbijstering om te gaan helpen, waar die menschen om hulp schreeuwen in den nacht! Schip in nood! En iedereen lacht gezapig en welgedaan voort, babbelt en gekscheert om futloze dingetjes, drinkt en rookt en geniet.... O, het is om te huilen

menschenziel ooit te vatten. Zoo mooi als dien nacht had het wel nooit in hem geweest; hij had gedacht aan den dood en geweend heel lijkens voor zich heen.... Nu weer moest hij huiveren bij al die afgrijselijkheid, en tranen had hij ook wel willen weenen, niet meer over zichzelf, maar over de menschen en over het leven, dat zoo hard en wrang kon zijn.

„Schip in nood,” kreunt hij, en een bitterheid zonder naam gruwet in zijn mond.

En hij ziet plots, ziet met vreeselijke klaarheid, al die ongelukkigen ginder in zee, al die gezichten

Maar hij weet heel precies, dat er een visscher bij is, het staat daar zoo intens in zijn verbeelding, die visscher met zijn ringbaard en zijn paar zachte, goedge oogen; thuis liggen zijn twee kleine meisjes zoo onnoozel in hun bedjes te slapen en te droomen van Sint-Niklaas, die allerlei heerlijks brengen zal; en ginder in den storm vecht vader met den dood, voelt zich verdrinken, verzinken, denkt nog even aan vrouw en kindertjes.... snakt dan zijn laatsten adem....

God! Wat 'n ellende!

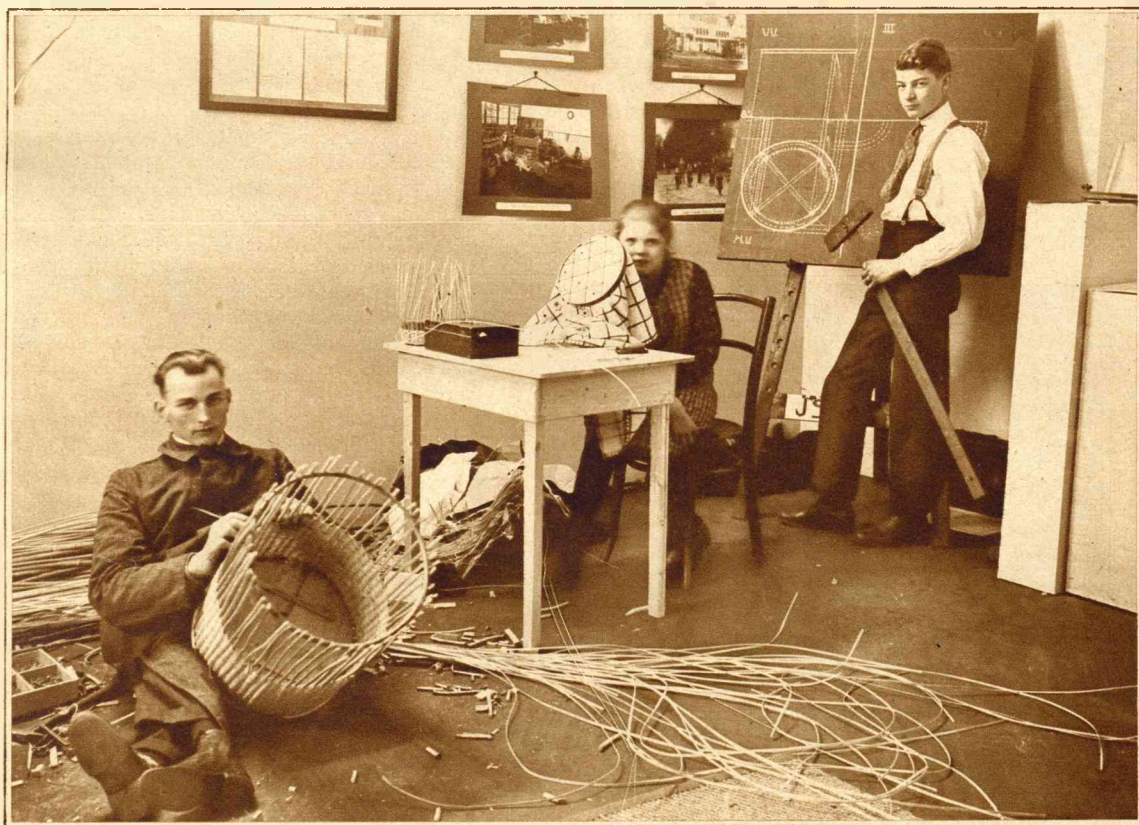
Hoor die luchtige charleston zijn deuntjes dansen! Een dikzak schuift mee, en tranen van plezier leken over zijn roode bolwangen; Waarom zich bekommeren om den dood? Hij is zoo ver. Niemand weet hier, dat hij bestaat. Alles is leven, licht, genot!

Dans la coupe enchanteresse,
Pour jamais buvons l'oubli....

Zou dat nog zinderen daarboven door de lucht? Zou daar nog trillen, lijk daarstraks, telegram op telegram, en die dansmuziek daartusschen geweven, en o, dat vreeselijke, die kreet van wanhoop?.... Zou dat alles in één wirreling door de lucht gonzen, één samensnoeren — als een bloemenkrans — van muziek en doodsgeroet?.... dolle jazz-band van 't leven; onzinnige maskerade; doodendans vol gruwelijke spotternij!

„Gust,” zegt hij zacht, „ik ga naar huis.... Tot morgen!”

Alleen in de wind-dolle straat, staat hij even stil, en doet een gebedje voor de arme stumperds, die nu vergaan in de wilde stormzee, voor den visscher met zijn zachte, goedge oogen, en voor de twee kleine, blonde meisjes, die droomen van Sint-Niklaas en geen vader meer hebben....

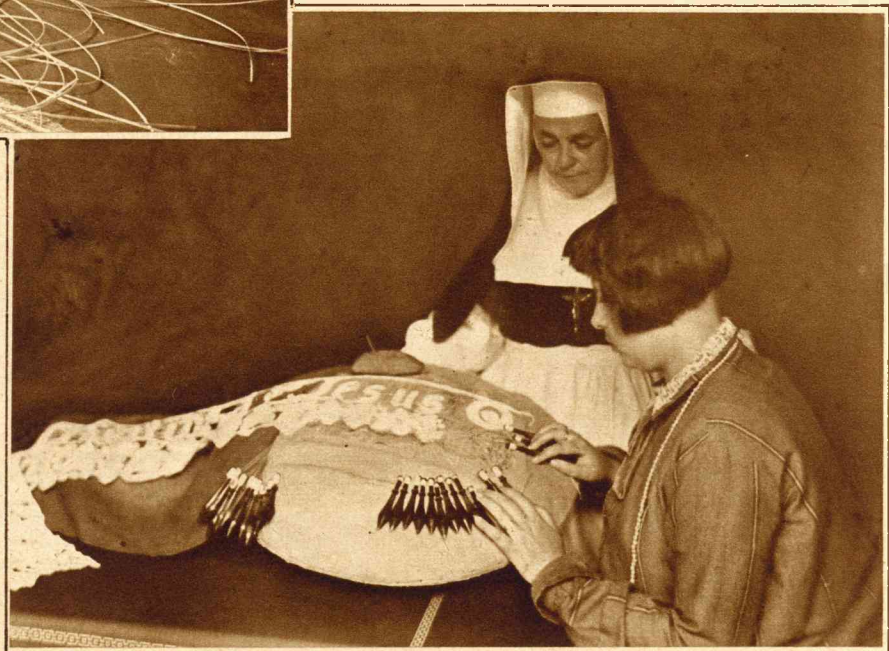

In de mandenmakerij.

van ontzetting: Jazz-band, maskerade van 't leven!

Wat gebeurt er?.... Wat joelt daar in zijn hoofd? Wat wonder is dat? Hij voelt zich wee worden. Hij zou willen weenen. Ineens herinnert hij zich een nacht van vroeger, een mooien lentedag vol sterren en geurige zoelte. De boomen stonden in bloei, en in het blauwige manelicht scheen de wereld een wijde wonnegard. Heerlijk, zoo'n manenacht vol witten bloei! Hij had daar gestaan, in dien roerlozen witten droom, met over hem de ontzaglijkheid der sterren overal rondgestrooid in hun wondere majesteit; ergens in een bosch zong een nachtegaal, verder nog een iets flauwer, aan den anderen kant een derde, zingend en jubelend om beurt, in de geurende diepten van den nacht. En hij had gehuiverd van het leven, daar, in die lente-weelde, bang opeens voor al die mysteriën, bang voor die grootheid, door geen

vertrokken in wanhoop en doodskramp, die handen, die grijpen en graaien boven de golven uit, die oogen die toegaan heel zacht.... Daar is ook een visscher bij. Och, waarom moet hij nu plots aan een visscher denken; het was immers geen visschersboot, die hebben geen draadloos station, die moeten zoo maar kapot, zonder hulp!

Ook in het z.g. klosjeswerk bereiken ze mooie resultaten.

SPORT VAN ZONDAG

Ten gevolge van de keurvoetbalerij te Rotterdam was er maar heel weinig eerste-klasse-voetbal. Te Amsterdam zelfs in het geheel niets, doch zij die het hier buiten nu eenmaal niet kunnen stellen, waren in de gelegenheid een trip te maken naar Zaandam.

Wat de N.V.B. eigenlijk met die keurwedstrijden wil, is ons niet recht duidelijk. Eenige jaren geleden heeft men de z.g. districtswedstrijden afgeschaft en nu komt men met iets, dat daarvan eigenlijk in het geheel niet verschilt, of het moest zijn, dat men ze thans te Utrecht of Rotterdam pleegt te houden, terwijl vroeger bij dergelijke gebeurtenissen de provincie nog eens een beurt kreeg. Gouden vruchten zal men er noch te Utrecht, noch te Rotterdam van hebben geplukt en als men nog eens in de hoofdstad denkt te komen, behoeft ook hier niet op een uitverkocht stadion te worden gerekend.

Dat de Ned. Elftal-Commissie zoo nu en dan eens

Wedstrijden der Zaanlandsche Zeilvereeniging op de Zaan. De strijd der 6-Meter-jachten.

men te midden van deze bijeenge-raapte combinaties wel iets beters kunnen verwachten. Ten overvloed hebben de Rotterdamsche wedstrijden ook al weer bewezen, dat we dik in onze goede clubspelers zitten, doch dat geboren internationaals, zooals voorheen Bok de Korver, Mannus Francken, Dirk Lotsy en nog zoovele anderen zelfs met de lantaarn niet meer te vinden zijn. Men kan straks de roode, blauwe, witte of groene voorhoede op de Belgen afsturen, het zal elkaar niet veel ontloopen. En waar onze laatste herinneringen aan de roode duivels, wat hun spel aangaat, lang niet slecht zijn — men bedenke maar eens den wedstrijd

tegen de Argentijnen — zijn we voor 4 November a.s. lang niet gerust.

De wedstrijd Z.F.C.-Blauw Wit te Zaandam was een van de weinige eerste-klasse-ontmoetingen welke werden gespeeld. Voor Blauw Wit vooral was het een zeer belangrijke partij. De zebra's hebben hun aanhangers niet teleurgesteld en zijn met een 2—0 overwinning teruggekeerd. Met vier gewonnen wedstrijden, dus nog geen enkel verliespuntje, gaat de Stadionclub fraai aan het hoofd, terwijl de doelfiguurs 9—2 voldoende demonstreeren dat de blauw-witten tot op heden iets bijzonders hebben gepresteerd. Feijenoord en Blauw Wit zullen het voorlooppig moeten uitvechten.

In de tweede klasse eindigde de plaatselijke ontmoeting tusschen Spartaan en V.V.A. in een kleine overwinning voor de club van Sloterdijk. V.V.A. schijnt kranig partij te hebben gegeven, doch intusschen zijn Steur en zijn mannen weer twee puntjes kwijt.

D.E.C. omzeilde in de Spaarnestad met eenig kleerscheuren een gevaarlijke klip. Het gelijke spel tegen Haarlem valt ons eerlijk gezegd, mee. Voor de D.E.C.-ers zal het een aansporing zijn, er alles te blijven opzetten. Het resultaat van Zondag heeft ons de overtuiging bijgebracht dat de roodwitten het wederom kunnen halen. Er dient dan echter harder dan ooit te worden gewerkt. Haarlem laat den moed nog niet zakken en er zijn nog meer kapers op de kust.

A.F.C. verloor weer. Wel was het wederom een minimale nederlaag, doch ongelukkig werd ze geleden tegen een club (Z.V.V.), die er al bijna even slecht voor stond als de Amsterdammers. De positie van A.F.C. wordt zoo langzamerhand uiterst critiek.

Een spannende wedstrijd tusschen Z.F.C. en Blauw Wit te Zaandam. Aanval op het doel der zebra's, dat door uitstekend werk der Amsterdamsche achterhoede geen enkele maal werd doorboord.

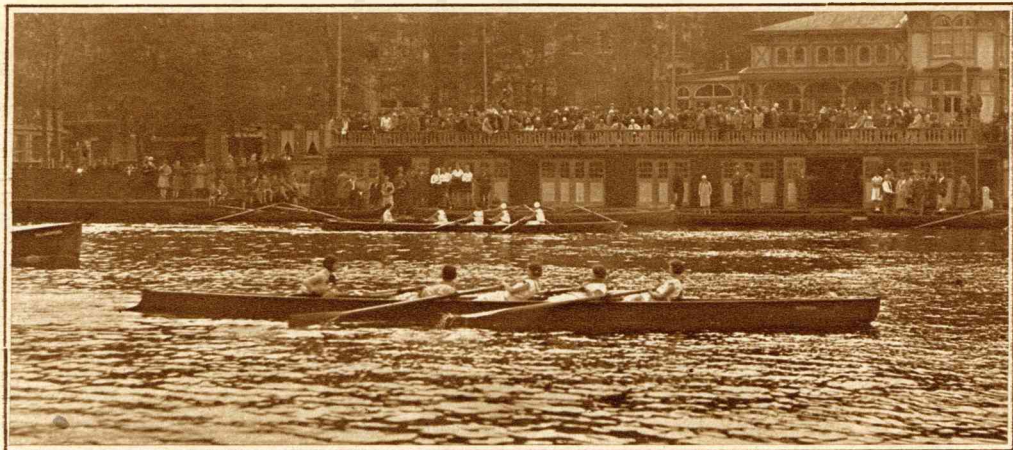
een kijk wil krijgen op de vele geroepen, lijkt ons zoo kwaad niet. Echter schijnt ons dit, zooals het thans geschiedt, om verschillende redenen toch ook weer niet de manier. De wedstrijden van Zondag hebben trouwens weinig uitverkorenen naar voren gebracht en we zijn er van overtuigd, dat dit steeds zoo zal gaan.

Vooreerst dragen deze genoeglijkheidsvoetbalwedstrijden niet het minste karakter, althans niet dat karakter, dat den speler tot grootsche daden zal inspireeren. Vervolgens voelen de spelers zich als de kat in het onbekende pakhuis, daar het meerendeel elkaar nauwelijks kent. De districtswedstrijden van voorheen hadden wat dit betreft, nog een stukje voor, daar men in elk geval de spelers uit een bepaald district naast elkander plaatste.

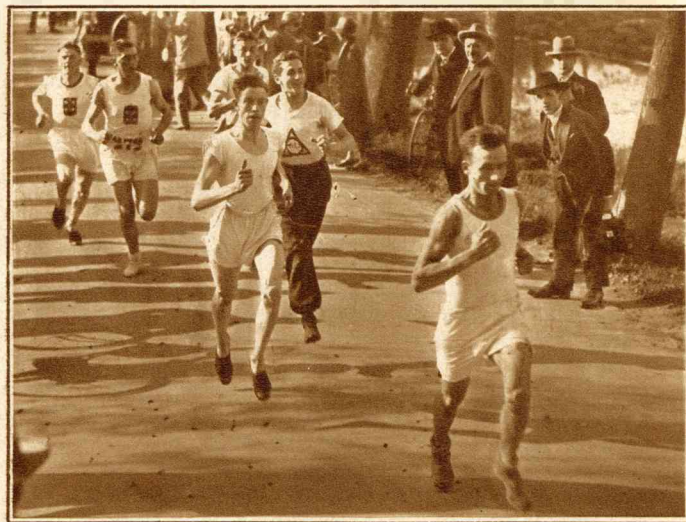
Van het officieuze Nederlandsche elftal had

Bij de wedstrijden van de A.V.A.C. Foto onmiddellijk na den start van het nummer 25 K.M. hardloopen.

Roeiwedstrijden der Amsterdamsche scholieren op den Amstel. Aardig overzicht tijdens het nummer stijl-roeien voor meisjes.

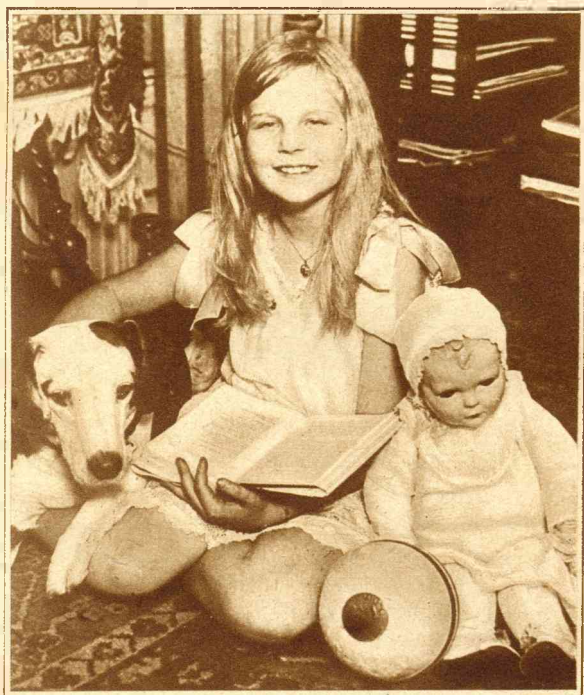
De start van het A.V.A.C. nummer 5000 Meter hardloopen. De winnaar, Klaasse (H.A.V.), is op deze kiek laatste.

LANG HAAR BLIJFT TOCH ALTIJD SCHOON EN.... VROUWELIJK.

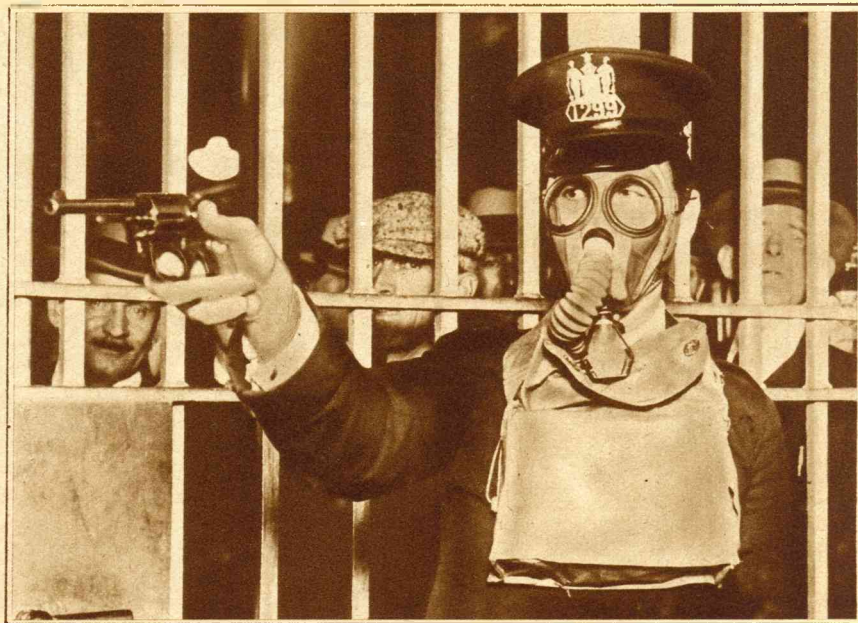
Zóó zelfs, dat een groote menigte de dames huldigde, die voor eenigen tijd meededen aan den wedstrijd, georganiseerd in een Engelsche badplaats, waarbij het langste en het mooiste haar der mededingsters voor een fraaien prijs in aanmerking kwamen.

TUTTI FRUTTI

DE WONDERKINDEREN ZIJN DE WERELD NOG NIET UIT.

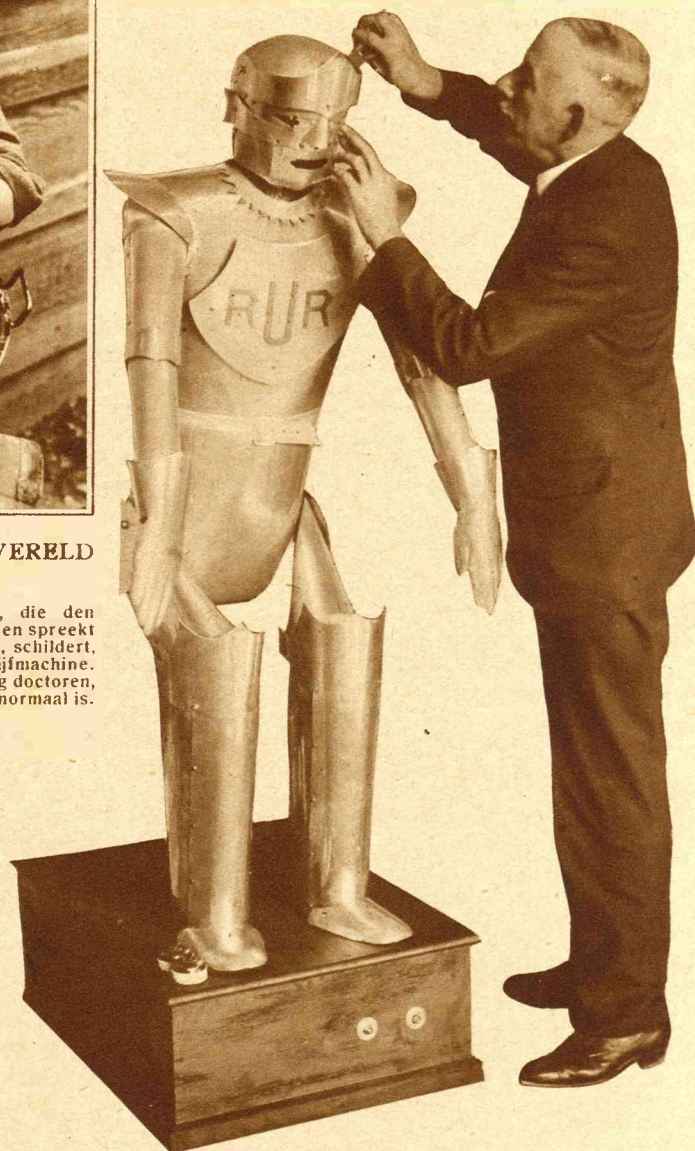
Hiernaast links: Deze zes-jarige New-Yorksche, die den Franschen naam draagt van Lorraine Jaillet, schrijft en spreekt Engelsch, Fransch en Spaansch, schrijft drama's, schildert, en voert al hare correspondentie met de schrijfmachine. Ondanks 't feit, dat ze altijd bezig is, hebben twintig doctoren, die haar onderzochten, bevonden, dat ze volkomen normaal is. 't Is mogelijk!

MET GASPISTOOL EN GASMASKER

gewapend, bedwong de politie in de strafgevangenissen te Maryland (Amerika) een aantal gevangenen, die slaags geraakt waren met de gevangenenbewaarders. Wel wint de esthetiek weinig bij 'n dergelijke vormooring, maar practisch is ze in ieder geval.

Voor vreedzame doeleinden is het echter evengoed bruikbaar want de soldaat-kok, hiernaast, heeft het zich opgezet, toen hij belast was met het schoonmaken van eenige kilo's uien. 't Is slechts de kwestie, er om te denken, als je 't instrument toch bij de hand hebt; maar we zien onze keukenhit al met 'n gasmasker bezig aan de uien voor de „snert“...

„ROBOT“, DE NIEUWE MENSCH.

De nieuwste door 'n zekeren kapitein Richards en 'n meneer Reffall uitgevonden mechanische mensch kan loopen, buigen en spreken op commando. Het principe berust op de overbrenging der luchttrillingen op een in het ijzeren lichaam aangebrachte, uiterst fijngevoelige, ontvangapparaat.

DE TORNADO IN FLORIDA.

Onze foto-correspondent zond ons de hiernaast afgebeelde foto van een jongen uit Palmbeach, die met z'n poes ongedeerd te voorschijn kwam uit zijn volkomen verwoeste slaapkamer, waar een groote zinken schoorsteenpijp met 'n half dak naar binnen kwam gewaaid. Ook 'n bof!

Ik heb moeder nooit over hen hooren spreken," antwoordde ik kortaf.

„Dat is vreemd! Kun je je dan misschien haar meisjesnaam herinneren?"

„Dien heb ik nooit gehoord," antwoordde ik.

De wensch kwam in mij op, dat Marx thans een ander onderwerp van gesprek zou kiezen. Het mocht dan heel vriendelijk van hem zijn, zooveel belang te stellen in mijn persoonlijke aangelegenheden, en zijn bedoelingen waren ongetwijfeld zuiver, maar voor mij was het niet zeer aangenaam, dat ik hem op zijn vragen geen antwoord kon geven.

„Nog één vraag," zeide hij, blijkbaar mijn verlegenheid begrip. „Ben je hier geboren?"

„Ik veronderstel van wel. In elk geval heb ik nimmer gehoord, dat ik ergens anders geboren ben."

Weer heerschte er geruimen tijd stilzwijgen en het scheen mij toe, dat de heer Marx diep in gedachten was. Ik werd slaperig, en leunde, mijn oogen sluitend, achterover in de zachte, veerende kussens.

Het was buitengewoon slecht weer; de beide ruiten van het rijtuig waren met dikke regendruppels bedekt, onophoudelijk huilde de wind over de vlakke heide en door de bladerlooze takken der boomen. Ongeveer drie vierden van den tocht hadden wij afgelegd en wij bevonden ons toen op het donkerste gedeelte van den weg. Aan weerszijden strekte zich een kale, geheel verlaten vlakke uit, waarop slechts hier en daar 'n paar armzalige boomen stonden, die zich kreunend bogen onder de kracht van den storm.

Marx rookte nog steeds zijn sigaar, maar hij hield de oogen gesloten, zoodat ik dacht, dat hij sliep, ofwel diep in gedachten zat. Ik trachtte tevergeefs den slaap te vatten, want mijn hoofd duizelde nog van alles, wat ik dien dag had gezien en ondervonden. Weinig vermoedde ik, dat een dramatisch slot van den dag ons nog te wachten stond!

Plotseling, zonder de minste waarschuwing, voelden wij een hevigen schok en tegelijk hoorden wij den koetsier de paarden toeschreeuwen, die te keer gingen als bezeten. Marx en ik bogen ons onwillekeurig naar voren, en terwijl wij dat deden, weerklonk het verontrustend geluid van brekend glas, en het volgend oogenblik vloog door het vernielde raampje, waar Marx het dichtst bij zat, een zware steen, gevolgd door een groote kluit aarde, kleine steentjes en andere rommel.

Marx sprong op en greep de kruk van het portier. Het bloed stroomde langs zijn gelaat, waar de steen hem had getroffen. Voordat hij evenwel het portier kon openen, gebeurde er iets vreemds. Buiten het rijtuig, gedeeltelijk zichtbaar door de stukken, die van de ruit waren blijven zitten, en voor de rest in de ontstane opening, vertoonde zich gedurende één ondeelbaar oogenblik het spookachtig bleek gezicht van een man, die ons aanstaarde met een blik als van een roofdier, dat op het punt staat zijn prooi te bespringen. Dat gezicht verscheen en verdween zóó snel, dat ik slechts een uiterst flauwen indruk behield van zijn gelaatstreken, hetgeen bij den heer Marx

evenwel niet het geval scheen te zijn. Met de snelheid van het weerlicht vloog een uitdrukking over zijn gelaat, die nooit meer uit mijn herinnering is verdwenen. Elke trek van zijn gezicht was op dat oogenblik scherp geteekend door een vreeselijken schrik... welke moest zijn veroorzaakt door het herkennen van het gezicht voor het portier-raampje! Hij scheen eenige oogenblikken totaal van streek te zijn, buiten machte zelfs om ook maar een enkele beweging te maken.

Dan echter kwam een gekreun van zijn bevende lippen, zooals ik nog nooit tevoren uit den mond van een mensch had gehoord; met een krampachtige beweging rukte hij zijn jas open en greep met zijn rechterhand in den binnenzak van zijn colbert.

Het portier van het rijtuig vloog open en als een wild dier sprong hij naar buiten; uit den loop van de glinsterende revolver, die hij in de hand geklemd hield, schoten lange vuurstrepen... een spookachtige verlichting, die mij telkens zijn bleek, bebloed gezicht toonde terwijl hij daar op den weg stond, het eene schot na het andere lossend in de duisternis.

Ik sprong uit het rijtuig en snelde naar hem toe; naast elkaar stonden wij daar in den donkeren nacht, ademloos luisterend, terwijl wij tevergeefs trachtten, met onze blikken de duisternis te doorboren. Over de woeste, kale heide kwam de wind naar ons toe met het doffe geloei van een kudde woedende buffels, en door de kale boomtoppen van een boschje hoorden wij den storm huilen en gieren als een troep losgelaten duivels.

De inkt-zwarte wolken dreven zoo laag, dat wij meenden, ze met de hand te kunnen grijpen, en een waar gordijn van nijldige regenvlagen hing aan alle kanten om ons heen. De duisternis was zóó ondoordringbaar, dat wij niets konden zien van het rijtuig en de paarden, terwijl wij het getrappel van de angstige dieren toch duidelijk achter ons hoorden. De elementen schenen zich geheel en al te hebben geschaard aan de zijde van onzen geheimzinnigen aanval. De zwarte duisternis van den nacht en de neerkletterende regen onttrokken de omgeving volkomen aan het gezicht, het gebulder van den storm overstemde elk ander geluid.

„Hier wachten!" schreeuwde Marx mij in het oor met heesch, onnatuurlijk geluid. Voordat ik den mond had kunnen openen om iets te zeggen, was hij uit het gezicht verdwenen; het scheen, alsof de zwarte, gapende duisternis hem had opgeslokt!

Gedurende eenigen tijd bleef ik onbeweeglijk staan. Toen herinnerde een kreet om hulp en het hevige getrappel van de paarden achter mij aan den moeilijken toestand, waarin wij verkeerden, en ik haastte mij terug naar het rijtuig. Ik kwam juist op tijd. De beide paarden, edele, sterke dieren, waren razend van angst, en de stalknecht, die reeds geruimen tijd de grootste moeite had om de dieren in toom te houden, was uitgeput van inspanning. Samen slaagden wij er evenwel in, de paarden eenigszins tot bedaren te brengen, en toen ik weer wat op adem gekomen was, begon ik dadelijk Burdett — die zijn plaats op den bok was blijven innemen als een steenen beeld — te ondervragen over datgene, wat de paarden zoo had doen schrikken.

„Waarvan zijn zij eigenlijk zoo geschrokken?" vroeg ik. „Heb je iemand gezien, Burdett?"

„Ik heb maar heel even een glimp van den lafaard gezien, mijnheer," antwoordde de koetsier. „De paarden liepen prachtig, want zij wisten natuurlijk, dat zij op weg naar stal waren, maar opeens scheen Dandy te schrikken, althans ze ging op haar achterste pooten staan. Ik vierde de teugels een beetje en legde tegelijk de zweep erover, terwijl Tom van den bok sprong. Toen zag ik midden op den weg iemand staan en bijna tegelijk hoorde ik het breken van glas. Dat moest natuurlijk het portier-raampje zijn! Gelukkig had Tom toen de paarden reeds gegrepen, want toen zij die schoten hoorden, werden ze razend en ik zou ze alleen onmogelijk hebben kunnen houden. We mogen trouwens toch nog van geluk spreken, dat we er zoo zijn afgekomen, en ik hoop ervoor bewaard te blijven, ooit nog eens op een avond zooals deze met de paarden buiten te zijn!"

„Je hebt dus het gezicht van den man, die ons aanviel, niet gezien?" vroeg ik.

„Neen mijnheer. Trouwens, dan had ik wel kattenogen mogen hebben bij zulk een Egyptische duisternis! Ik kan u nauwelijks zien staan, mijnheer, terwijl ik nu toch reeds eenige minuten naar u heb staan kijken, maar uw gezicht kan ik beslist niet zien."

„En jij hebt zeker ook niets gezien, Tom?" vroeg ik aan den stalknecht.

„Neen mijnheer, alleen maar een donkere gestalte. Gelukkig dat u geen van beiden gewond bent, mijnheer."

„Ik ben er niet zeker van, dat de heer Marx er zonder kleerscheuren afgekomen is," antwoordde ik. „Zijn gezicht bloedde tamelijk ernstig zoeven. Ik wou, dat hij maar terugkwam."

Nog nooit is de tijd voor mij zoo langzaam voorbijgegaan, als toen wij daar in storm en regen wachtten op den heer Marx. Er was zeker wel een uur verlopen, toen wij hem eindelijk op korten afstand hoorden roepen, en een oogenblik later dook zijn gestalte uit de duisternis op. Hij was alleen.

Zijn hoed had hij blijkbaar verloren; hij was van onder tot boven bespat met modder en er kleefde bloed op zijn voorhoofd en zijn wangen. Een afschrikwekkend gezicht! Zijn gelaat had echter niet meer die uitdrukking van vreeselijken schrik, die ik daarop in het rijtuig had waargenomen, en toen hij ademloos en uitgeput in de kussens zonk, verscheen er zelfs een glimlach op zijn gezicht.

„Allemaal vergeefsche moeite, zooals je ziet," zeide hij. „Ik heb nergens een spoor van den aanval kunnen ontdekken."

„Uw verwonding is toch niet ernstig, mijnheer?" vroeg de stalknecht, terwijl hij zoo goed mogelijk het raampje trachtte te sluiten.

„Neen, het is slechts een schram. Zeg maar aan Burdett, dat hij zoo gauw mogelijk naar huis moet rijden."

De koetsier en de stalknecht hadden de paarden weer geheel in bedwang, en weldra zetten wij onzen tocht voort. Marx scheen reeds precies te weten, wat hij van den aanval moest denken.

„Ongetwijfeld," zeide hij langzaam en met nadruk, „hebben wij hier te doen met den een of anderen zwerver, wanhopig geworden door gebrek of verlangen naar drank, die een oogenblik de allures aannam van een struikroover. Het begin was niet slecht, maar toen hij zag, dat wij

met zijn tweeën waren, heeft hij het blijkbaar verstandig geoordeeld, de vlucht te nemen. Ik ben nog nooit van mijn leven zoo geschrokken."

"U is er ook het slechtst afgekomen," meende ik, naar zijn voorhoofd wijzend.

"O, maar dat is het niet, wat mij zoozeer heeft doen schrikken," antwoordde hij. "Het was een verschrikkelijke gedachte, die mij op dat oogenblik door het hoofd ging. Dat gezicht voor het venster — je zult het ook wel gezien hebben — geleek trek voor trek op het gelaat van een man, die dood is, van wien ik met stelligheid wéét, dat hij niet meer tot de levenden behoort! Het gaf mij gedurende eenige seconden een gewaarwording, waarvan ik vurig hoop, dat ik ze geen tweede maal in mijn leven zal hebben. Spookachtig was het."

Het gezicht van een doode! Inderdaad, dat was geen opwekkende gedachte! Maar toen ik keek naar het vernielde raampje, was ik dadelijk weer gerustgesteld. Wie onze aanvaller ook mocht zijn geweest, het stond bij mij onomstootelijk vast, dat hij een wezen was van vleesch en bloed, dat hij niets met spoken of geesten gemeen kon hebben. Het onweerlegbare bewijs van zijn menselijke kracht was daar immers in het gebroken glas, het versplinterde houtwerk en de wond op het voorhoofd van den heer Marx!

Met een ruk hield het rijtuig stil: wij hadden mijn woning bereikt. "Wilt u niet even binnenkomen om de wond in uw voorhoofd wat uit te wasschen, mijnheer Marx?" vroeg ik aarzelend.

Hij schudde afwerend het hoofd. "Nee, dank je. Ik wil liever zoo spoedig mogelijk weer op het kasteel zijn en zal dan zelf die wond wel behandelen. Adieu, Morton. Als ik je niet meer zie voor je vertrek, wensch ik je het beste."

Ik dankte hem hartelijk, drukte de hand, die hij mij toestak, en nadat ik het portier had gesloten, beval ik Burdett door te rijden. Eenige oogenblikken bleef ik het rijtuig staan nastaren, dat snel in de duisternis verdween; toen keerde ik mij langzaam om en ging naar huis.

Nauwelijks was ik halverwege het pad, dat naar ons huis leidde, toen ik plotseling bleef staan en met ingehouden adem scherp luisterde. De wind was vrij plotseling bijna geheel gaan liggen en het regende bijna niet meer, maar het was nog stikdonker. Ik luisterde ingespannen en met sneller kloppend hart, en weldra was ik ervan overtuigd, dat ik mij niet had vergist. Langs den weg, dien het rijtuig zooveel had gevolgd, hoorde ik het zwakke, maar niettemin waarneembare geluid van lichte voetstappen. Ik ging snel terug en bleef midden op den weg staan wachten.

NEGENTIENDE HOOFDSTUK.

EEN GEVECHT IN DEN NACHT.

Er konden onmogelijk meer dan twee minuten zijn verlopen, ofschoon het mij toescheen, dat het even zooveel uren waren geweest, toen ik opnieuw het geluid hoorde, dat mijn aandacht had getrokken, terwijl ik reeds dicht bij huis was. Het geluid was dichterbij gekomen, daar viel niet aan te twijfelen. De toestand was zoo duidelijk als het maar kon: nauwelijks vijftig meter van mij verwijderd bevond zich een man, die snel naar mij kwam toelopen, een man, die barrevoets moest zijn, of anders in elk geval zeer lichte, nagenoeg geen geluid veroorzakende schoe-

nen droeg... en het was middernacht, bovendien stikdonker, de weg eenzaam en verlaten!

Hoorbaar kwamen de voetstappen naderbij en mijn hart begon sneller te kloppen van opwindning en verwachting. Met scherp blik staarde ik in de duisternis, en eindelijk ontwaarde ik de gestalte van een man, die nauwelijks twee meter van mij verwijderd was. Een paar als kolen vuur fonkelende oogen zouden mij eerder aan een wild dier dan aan een menselijk wezen doen denken. Het volgende oogenblik voelde ik zijn heeten adem in mijn gezicht, hoorde ik een halfluiden, woesten kreet: toen sprong de man plotseling opzij en verdween in de duisternis.

Ik volgde voorzichtig in de richting, waarheen ik hem had zien gaan, maar ik zag niets. Ten slotte bleef ik stilstaan en riep zacht: "Waar bent u? Waarom vlucht u voor mij?"

Er kwam geen antwoord en ik deed een tweede poging: "Ik wil u in het geheel geen kwaad doen, ik wil alleen weten, wie u bent en wat..."

Ik had geen gelegenheid den zin af te maken. Twee gloeiende oogen staarden mij aan uit een donkere massa op den grond, die de ineengehurkte gestalte van een man moest zijn. In de volgende seconde hoorde ik een kort, hijgend snuiven; er sprong iets omhoog, en toen voelde ik de sterke vingers van den man met zenuwachtige spanning mijn keel omknellen. Ik snakte naar adem, maar slaagde er toch bijna dadelijk in, mijn keel van die klemmende vingers te bevrijden. Het baatte mij weinig, want nauwelijks was mijn hals vrij, of 'n paar lange armen omvatten mij als in een stalen greep. Diep ademhalend spande ik al mijn krachten in voor den strijd tegen den onbekenden aanvaller.

Meer dan eens meende ik te zullen verliezen, want mijn tegenstander was blijkbaar zeer sterk, en hij scheen het erop aan te leggen, mij te wurgen. Hoewel echter aanvankelijk zijn aanvallen zeer hevig waren, bemerkte ik toch, dat zijn kracht alleen school in een zenuw-opwindning, die hem razend moest hebben gemaakt, en dat hij merkbaar verslapt. Langzaam begon ik te winnen en met een laatste krachtige poging slaagde ik erin, hem van mij af te werpen, waardoor hij op den grond kwam te liggen. Voordat hij zich weer kon oprichten, had ik hem mijn knie op de borst gezet en zoo-

doende hield ik hem stevig in bedwang. Ik loosde een diepen zucht van verlichting!

Intusschen gaf de man geen enkel geluid; ik sprak eerst op gewonen toon, schreeuwde, beval, dreigde, maar hij scheen het niet eens te hooren. Toen keek ik strak naar zijn omhoog gericht gezicht en in zijn fonkelende oogen, die mij plotseling de zaak deden begrijpen. Ik had gevochten met een gek, met een beklagenswaardigen, razenden krankzinnigen, en hij was het vermoedelijk ook wel geweest, die den aanval op ons rijtuig had gewaagd.

Mijn eerste gedachte was er een van groote dankbaarheid voor het behoud van mijn leven, dat stellig aan een zijden draad had gehangen, daarna vroeg ik mijzelf af, wat ter wereld ik met den man moest beginnen. Hij lag thans volkomen kalm op den grond, maar ik vermoedde wel, dat hij dadelijk opnieuw zou beginnen, als ik ook maar even losliet... en dan kon het wel eens anders afloopen! In huis kon ik hem niet brengen, want daar was geen enkele plaats, vanwaar hij niet heel makkelijk zou kunnen ontsnappen. Neen, het eenige was: de schuur, waarin de wagens werden geborgen. Het was er droog en schoon, er waren geen vensters en de deur had een stevig slot. Als ik hem daar nu maar heen kon brengen!

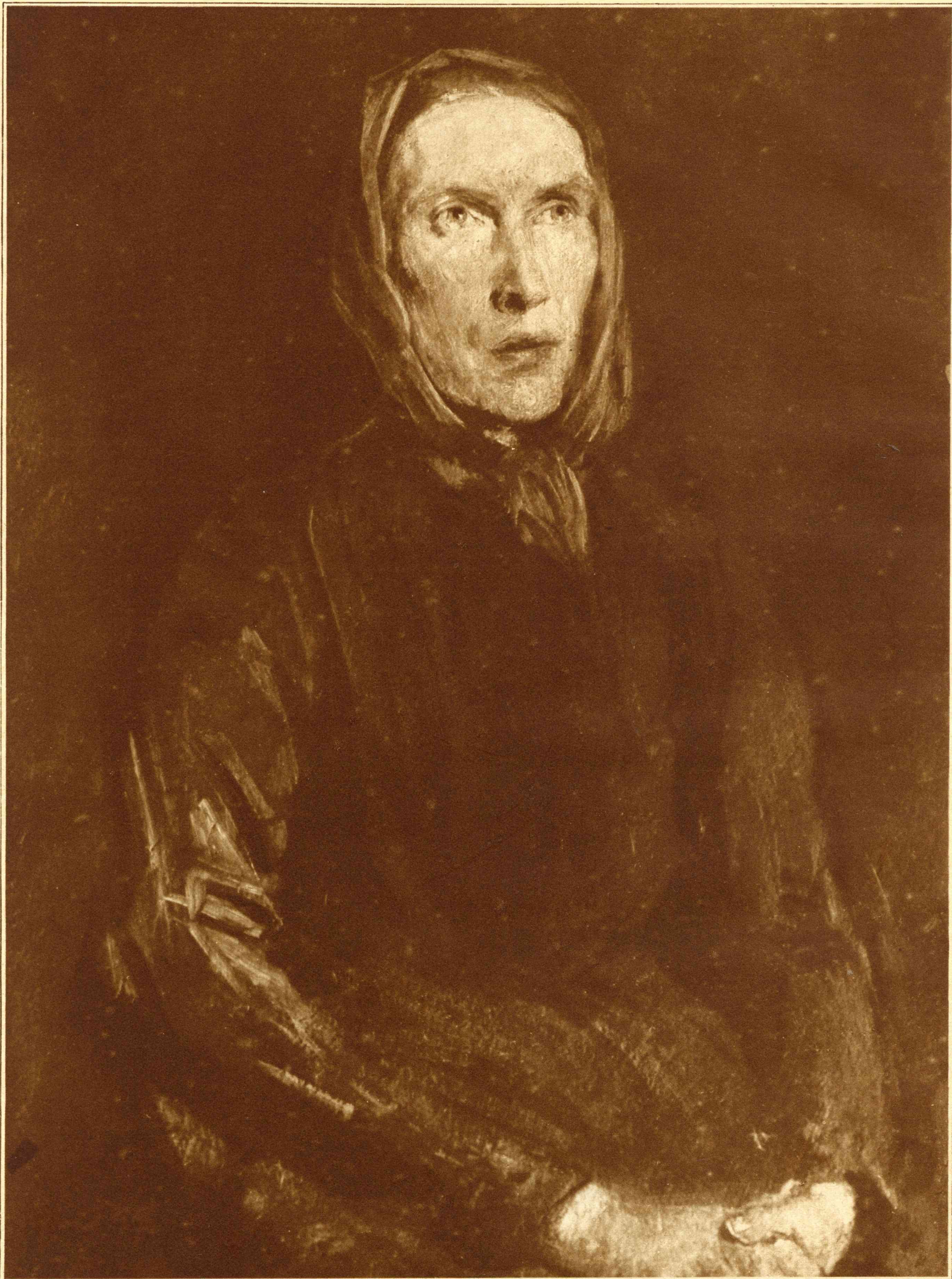
Ik haalde mijn zakdoek te voorschijn en bond hem daarmee zoo goed en kwaad als het ging de polsen bij elkaar. Toen vatte ik hem bij den kraag en half dragend, half sleepend bracht ik hem naar de schuur, waarvan ik de deur met de eene hand opende, terwijl ik den man met de andere naar binnen schoof.

Ik stak een lucifer aan om hem wat beter te zien. Zijn kleeding bestond uit een grijs-flanellen overhemd en een donkere broek, die op verschillende plaatsen gescheurd was. Bovendien zat hij van het hoofd tot aan de voeten onder de modder en de regen had het weinige lijfgoed geheel doorweekt. Van zijn gezicht kon ik slechts weinig zien, want het was bijna geheel verborgen door het lange hoofdhaar, een zeer verwaarloosden baard, zwaren knevel en dito wenkbrauwen. Zijn bloote voeten waren bedekt met een dikke laag modder; daardoor was zijn stap bijna onhoorbaar. Een beeld van de diepste ellende!

(Wordt voortgezet)

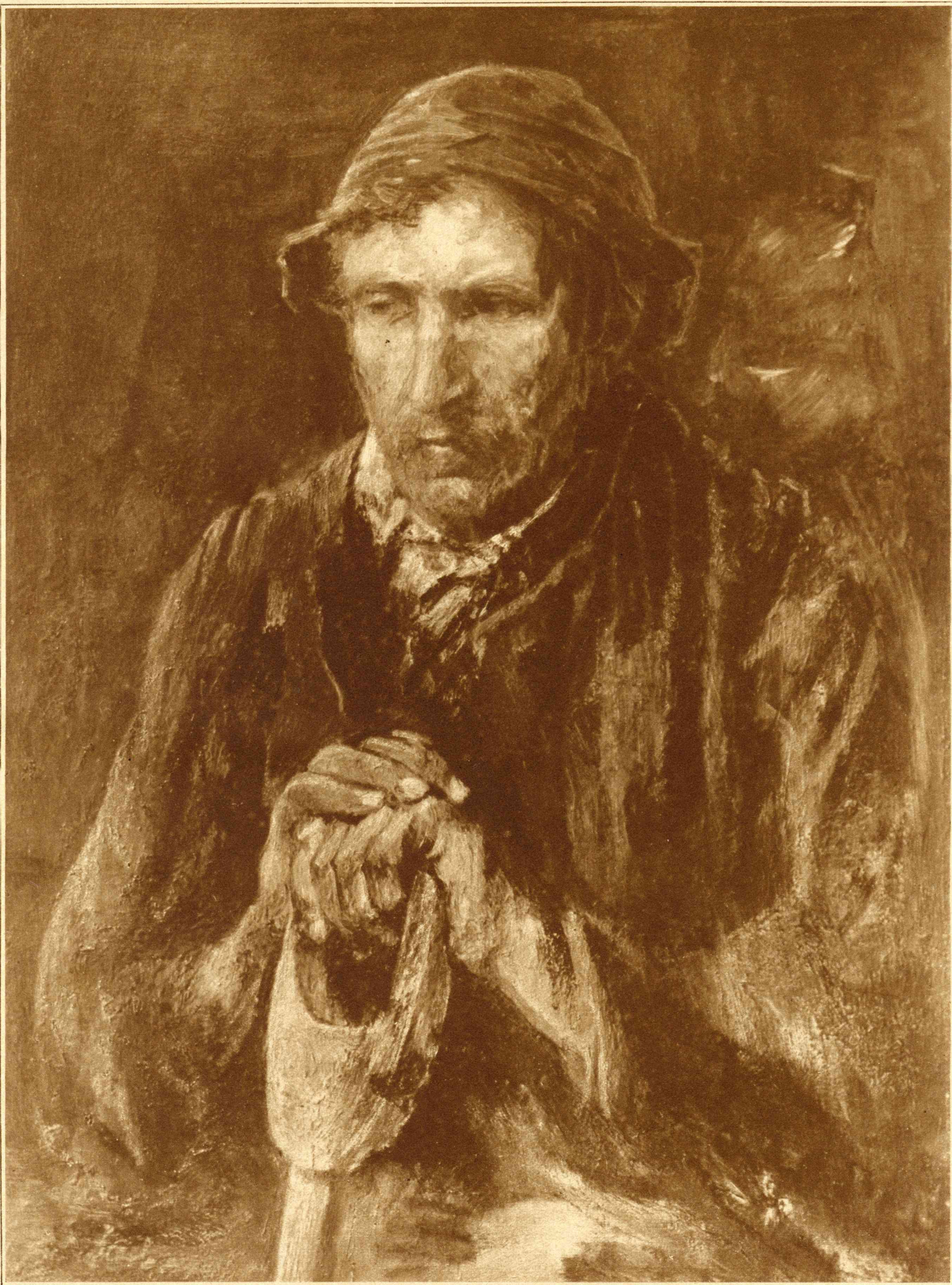
Ik stak een lucifer aan, om hem te kunnen zien....

Als een vrouw van smarten zoo heeft Jozef Israëls ze geschilderd, de vrouw uit het volk, die moe en afgetoofd van zorgen en

LEVENSHERFST

verdriet, de handen in den schoot, met een zieligen blik in de doffe oogen, als afwezig staart naar het leven, dat achter haar ligt.

Loen droomend en berustend, de grove handen op de spa, het werktuig, waarmee hij zoo lange jaren voor zich en de zijnen verdiende, is de

LEVENSHERFST

oude boer afgebeeld. Beiden zijn als 't ware de verpersoonlijking van het jaargetijde, dat nog geen dood beteekent, maar stervend leven

De Verlaten Steengroeve

HET VERHAAL TOT NU TOE.

De jonge lord Fayne is de schrik van alle theater-directeuren in Londen. Hij krijgt aan 't eind der voorstelling 'n slag op z'n hoofd en komt tot de ontdekking, dat hij van z'n geld en z'n horloge beroofd is. Op weg naar huis treft hij een jong meisje, uitgeput, op een stoep aan. Hij neemt haar mee naar een koffiestalletje, laat haar een glas warme melk drinken en daarna op een bank in een der parken uitrusten. Zij valt in slaap, en van deze gelegenheid maakt hij gebruik, om Grace Warner zijn gouden ring aan den vinger te steken en z'n gouden, met diamanten versierde daspeld in haar zakdoek te wikkelen. Eva Winsdale bewoont met haar vader 't landhuisje Whitecot. Ze zijn bevriend met lord Averleigh en diens zuster lady Janet. Eva brengt lady Janet een bezoek, en ziet onderweg 'n man in 't gras liggen. Hij slaapt en heeft 'n wond aan 't hoofd. Zij stapt uit haar dogkar en zet hem z'n afgevalven pet op. Huiswaarts gaande slaat de hit op hol en rent in de richting eener verlaten steengroeve. De landlooper van dien morgen redt haar van een wissen dood. Hij wil niets tot belooning aannemen dan een eenvoudigen ring met turkooizen. Een paar dagen later worden zij en haar vader door lord Averleigh te dineeren gevraagd. Op den morgen van dien dag heeft deze een onderhoud met zijn neef Stannard Marshbank, aan wien hij zijn vermogen en goederen wil nalaten, daar hij voornemens is zijn zoon, lord Fayne, wegens diens wangedrag te ontferven. Grace Warner voorziet in haar onderhoud, op een zolderkamer in Londen, door het maken van luxe-doozen. Zij vergezelt Johnnie, een blind jongetje uit de buurt, die straatmuzikant is. Hij heeft echter met vioolspelen geen succes. Lord Fayne haalt z'n vriend, lord Seamount over, om te zorgen, dat diens moeder op haar thee-

DOOR CHARLES GARVICE

Naar het Engelsch door JOSEPH MARTO

avondjes ook blinde Johnnie met z'n viool vraagt. Marshbank ontmoet op 'n wandeling Eva Winsdale. Ze komen bij een verlaten steengroeve, eigendom van haar vader, waar hij steenen vindt, die kopererts bevatten. Hij spiegelt Francis Winsdale den grooten rijkdom voor, die daaruit voor dezen kan voort-spruiten. Vervolgens laat hij door een scheikundige te Londen het gehalte aan kopererts in de steenen onderzoeken. Dit gehalte is zeer gering. Hij bedriegt Winsdale door de analyse te vervalschen. Grace Warner ontvangt een briefje van lord Fayne met de mededeeling, dat Johnnie dien avond bij lady Seamount op Grosvenor moet komen spelen. In het briefje zitten vijf pond. Johnnie's spel trekt de algemeene aandacht. Ook Francis Winsdale en z'n dochter verschijnen op de partij. Een poosje later komt ook lord Fayne. Deze heeft een onderhoud met Eva Winsdale, aan het einde waarvan hij haar uitnodigt om den volgenden dag met hem te gaan paardrijden. Eva neemt deze uitnodiging aan. Op hun morgenrit wordt Heriot Fayne zóó door Eva's eenvoud, onschuld en lieftaligheid getroffen, dat hij besluit in 't vervolg een geregeld leven te leiden. Hij verlaat Londen, loopt als straatmuzikant het land af en komt ten slotte in 't dorp Averleigh. Marshbank deelt Winsdale mee, dat de ontginning der mijn mislukt is. De laatste daardoor geruineerd. Marshbank vraagt Eva ten huwelijk, dan, zegt hij tot

Winsdale zal deze van den financieelen ondergang gered worden. Eva, die een afschuw van Stannard heeft, geeft hem het ja-woord, om haar vader te redden. Lord Fayne brengt den nacht door ten huize van den vader van Grace Warner, dien hij niet kent. Hij gaat naar Whitecot om Eva te spreken. Hij treft haar alleen in 't salon, deelt haar mede, dat hij z'n leven gebeterd heeft en vraagt haar ten huwelijk. Zij zegt, dat ze de verloofde van Stannard is. Daarna komen ook haar vader, lord Averleigh en Stannard in 't salon. Tableau. Onverwacht vertoonen zich ook Grace Warner en Ralph Forster. Grace, die door Stannard slecht behandeld is, wil Eva waarschuwen. Door de onverwachte ontmoeting van lord Fayne blijft Grace sprakeloos. Ralph is in de meening, dat lord Fayne slecht gehandeld heeft; ook de graaf van Averleigh denkt dit. Whitecot verlatend, wordt Heriot gevolgd door Marshbank, die hem op listige wijze weet over te halen om te zwijgen. Ralph Forster, in 't struikgewas verborgen, heeft alles gehoord, weet nu, dat Marshbank, en niet Heriot, Grace heeft willen bedriegen. Er ontstaat aan den rand der steengroeve tusschen hen een worsteling. Ralph wordt door Marshbank in de steengroeve geworpen en, daar hij nog leeft, door dezen met een schot uit z'n eigen geweer gedood. Lord Fayne heeft 'n onderhoud met Grace, waarin hij er op aandringt, dat zij niet zat openbaar maken, dat Marshbank haar heeft willen bedriegen. Grace belooft het hem. Lord Fayne neemt als matroos dienst op een schip, dat naar Zuid-Amerika vertrekt. De moord op Forster wordt ontdekt en inspecteur Jones, die tot de bevinding komt, dat 't geweer, waarmee de jachtspzener is doodgeschoten, in 't bezit van lord Fayne was, verdenkt hem van de misdaad.

O ja," zei de dienstbode, die blij was, dat zij ook aan het onderhoud mocht deelnemen; „ik zag Ralph Forster 't salon binnengaan en kon alles hooren wat hij zei; maar toen ik het woord „moordenaar" hoorde, werd ik zóó bang, dat ik mijnheer Soames verzocht om de deur dicht te doen."

Jones had nu alles vernomen, wat hij wilde weten. Hij nam afscheid van den huisknecht en verliet, in gedachten verdiept, de villa van Francis Winsdale.

Hij verkeerde z.i. in een lastig parket. Hij was er zoo goed als zeker van, dat lord Fayne Ralph Forster vermoord had, zóó zeker, als dat hij, Jones, op het oogenblik op weg naar het kasteel was. Maar, den graaf van Averleigh om een bewijs tot inhechtenisneming van diens eigen zoon te vragen, dat was iets, hetgeen hij niet over zich kon krijgen. Detectives en inspecteurs van politie, zijn in den regel geen menschen bij wie een overweldigend gevoel het koel redeneerend verstand in den weg staat en Jones maakte op dien regel volstrekt geen uitzondering. Maar als hij aan den ouden edel man dacht, die daar zat als gebroken onder den last van zijn bitter verdriet, dan was het alsof een kwade droom hem belette zijn aandacht aan de nuchtere werkelijkheid te schenken.

Nadat hij geruimen tijd over een en ander had nagedacht, behaalde zijn plichtgevoel de overhand. Vastbesloten vervolgde hij zijn weg naar Averleigh castle, waar de huisknecht hem voorging naar de bibliotheek. De graaf en Stannard Marshbank zaten daar nog steeds. De inspecteur schraapte al zijn moed bijeen en verzocht op zakelijken toon aan lord Averleigh hem een bevel tot inhechtenisneming van den vioolspeler te geven.

„Het spijt me zeer, dat ik dat doen moet, mylord," liet hij er op volgen.

De graaf schreef het gevraagde bevelschrift en zeide:

„U doet niets meer dan uw plicht, mijnheer Jones, en ik moet den mijnen doen, al valt me dit nog zoo zwaar. Maar ofschoon de schijn mischienen tegen mijn ongelukkigen zoon getuigt, zoo geloof ik toch niet, dat hij schuldig is."

Stannard maakte een bijna onmerkbaar beweging van schrik en haastte zich te zeggen:

„Schuldig! Dat kan niet. Het is te dwaas om zoo iets te denken!"

HERFST AAN HET HOLLANDSCHE STRAND.

Jagende luchten, een donkere zee, schuimende golven en een eenzaam strand, dat brengt de herfst op onze vlakke Nederlandsche kust.

„Neen," zei de graaf; „ik begrijp dat hij van de misdaad verdacht wordt, maar aan zijn schuld kan ik niet gelooven. De man die dezen moord bedreven heeft, was een lafaard. Hij was niet tevreden, den armen kerel in de groeve geworpen te hebben, maar is daarna in de groeve afgedaald en schoot hem dood, toen hij daar hulpeloos lag en niet in staat om zich te verdedigen. Zwaar gewond waarschijnlijk. Mijn zoon..." hier zweeg lord Averleigh, want lady Janet en Eva kwamen binnen. Zij waren zóó zenuwachtig geworden van het lange wachten, dat ze haar ongeduld niet langer hadden kunnen bedwingen. Eva hield lady Janet's hand omvat.

„Edmond," zei de oude dame, met smeekende stem, „ik kan het niet langer uithouden; de dienstboden spreken er over; ik hoor verschrikkelijke dingen; wat moet ik daarvan gelooven?"

De graaf keek z'n zuster aan, zonder eigenlijk te begrijpen wat zij wilde.

Hij slaakte een diepe zucht, keek met een droeven blik in 't rond en zeide:

„Ik geloof dat het nergens goed voor is, de waarheid voor u beiden te verbergen. Ralph Forster, die gisteravond op White Cot was, is vermoord."

De beide vrouwen zagen elkander ontzet aan.

„Maar dit droevige voorval," hernam de edelman, „is nog het ergste niet. Wat nu komt, zal je moeten dragen, Janet, zooals ik 't moet dra-

gen. Heriot wordt van No. 30 den moord

verdacht. De bewijzen tegen hem zijn zóó sterk, dat ik het mijn plicht geacht heb, een bevel tot inhechtenisneming tegen hem uit te vaardigen."

Van Eva's lippen klonk een angstkreet; lady Janet zweeg; zij stond daar als verlamd van schrik en droefheid, onmachtig om enig geluid voort te brengen.

„Het kan niet waar zijn," riep Eva; „hij kan het niet gedaan hebben."

In een oogenblik stond Stannard naast haar. Hij durfde haar echter niet aan te raken en stond besluiteloos op zijn lip te bijten. De graaf wierp een dankbaren blik op het jonge meisje, ofschoon hij de reden niet vermoedde, die er haar toe gebracht had, om op zulk een beslist toon getuigenis van de onschuld van zijn zoon af te leggen.

„Neen," zei hij; „hij is niet schuldig. Met al zijn

fouten en gebreken, zijn ondeugden zelfs, is hij geen lafaard. Hij zou geen tegenstander neergeveld hebben dan in een eerlijk gevecht. Ik herinner mij, dat hij als jongen nooit een lage streek heeft uitgehaald. Hij was een wilde en onzeglijke knaap, maar hij was nooit een slechtaard, zooals de man, die deze misdaad op zijn geweten heeft, er een is."

Eva Winsdale liep verder de kamer in, alsof ze niet wist wat ze doen zou; bij den graaf gekomen, legde zij haar hand op z'n schouder.

„Wat u daar zegt is waar," zei ze op gevoelvollen toon. Haar ontroering werd haar te machtig en snikkend verborg zij haar gelaat aan zijn borst.

De oude man sloeg zijn arm om haar heen en weende zacht. Zij verdedigde zijn afwezigen zoon; zij legde getuigenis af van haar geloof aan zijn onschuld. Welk een troost was dit voor den ongelukkigen vader!

„God zegene je, kindlief!" zei hij met gebroken stem; „het is heel lief en vriendelijk van je om dat te zeggen, en ofschoon je hem niet kent, zoo heb je toch gelijk met te zeggen, dat hij onschuldig is. Hij heeft me veel verdriet aangedaan, hij is lang niet wat hij zijn moest, maar tot het bedrijven van een laffen moord is hij niet in staat."

De graaf richtte Eva zacht en liefderijk open bracht haar weer bij z'n zuster. Vervolgens richtte hij het woord tot den inspecteur;

„Ik twijfel er niet aan, of u zult mijn zoon,

lord Fayne „spoedig vinden. Wees zoo goed hem, bij z'n arrestatie, mede te deelen, dat zijn vader niet gelooft, dat hij schuldig is en dat ik de noodige maatregelen zal nemen, om in zijn verdediging voor de rechtbank te voorzien. Vraag hem dan ook, u te zeggen, waar hij zich bevond en wat hij gedaan heeft, nadat hij mij den laatsten keer gezien heeft.”

Na dit op waardigen toon gezegd te hebben, verhief hij zich in zijn volle lengte en zag den inspecteur ernstig aan.

„Hij zal u de waarheid zeggen,” ging hij voort; „ik geloof niet, hoe slecht hij overigens is, dat hij door een leugen zijn leven zou willen redden.”

Jones boog eerbiedig voor den grijzen edelman. „Aan uw verzoek zal voldaan worden, mylord,” zei hij zacht en verliet het vertrek.

Stannard had intusschen als op de pijnbank gelegen. Hij zag niet bleeker dan de andere aanwezigen, maar er lag een uitdrukking in zijn oog, die allen zou getroffen hebben, als zij niet te veel met Heriot's aangelegenheid vervuld waren geweest, om speciaal op hem te letten.

De besliste verklaring van lord Averleigh omtrent de onschuld van zijn zoon; z'n verontwaardiging tegen den moordenaar, dien hij een lafaard en een schurk noemde, waren zooveel zweepslagen geweest op Stannard's schuldig geweten. Hij stond in schijnbaar onverschillige houding zenuwachtig op z'n lip te bijten, niet in staat om zich te bewegen, noch minder om iets in 't midden te brengen, den spiedenden blik op Eva, zijn verloofde, gericht.

Lord Averleigh was de eerste die het stilzwijgen verbrak.

„Schrei niet, kindlief,” zei hij vriendelijk tot het meisje, dat, tegen den schouder van lady Janet geleund, nog steeds snikkend daar stond; „het spijt me zoo, dat de schaduw van deze verschrikkelijke gebeurtenis je jonge, vroolijke leven zoo verduistert. God weet, dat we je dit alles zouden bespaard hebben, als het eenigszins mogelijk geweest was. Ik dank je, Eva, voor de vriendelijke woorden van troost die je tot mij gesproken hebt. Ofschoon ik weet, dat je die woorden slechts sprak uit sympathie en medelijden met het verdriet van een ouden man, zoo zijn ze me toch even dierbaar, alsof ze voortkwamen uit de vaste overtuiging dat m'n zoon onschuldig is. Ga nu heen met Janet, m'n beste, en laat me alleen, om de aangelegenheid van mijn ongelukkigen zoon als een man onder oogen te zien.”

De beide dames verlieten het salon. De graaf ging zuchtend in zijn leunstoel zitten.

„We moeten nu overleggen wat we doen moeten, mijnheer,” zei Stannard, toen de deur achter lady Janet en Eva gesloten was.

Lord Averleigh zag even tot zijn neef op en antwoordde:

„Ja, maar we kunnen niets doen, voordat we weten waar Heriot zich bevindt. Maar dit zal geen moeilijkheden opleveren. Zoodra hij van de aanklacht hoort, die tegen hem is ingebracht, zal hij komen, om zich te rechtvaardigen. Wees intusschen zoo goed om naar de politie te gaan en de premie van honderd pond, die ik op het vinden van den moordenaar gesteld heb, tot duizend pond te verhoogen. Ik moet vanavond nog aan Heriot schrijven. Hij zal wel spoedig iets van zich laten hooren.”

Van dit laatste was ook inspecteur Jones overtuigd. Maar er waren nog niet veel uren verlopen, of deze scherpzinnige politiemans was tot de bevinding gekomen, dat hij zich hierin vergist had.

Nadat hij het kasteel had verlaten, had hij al de middelen in 't werk gesteld, die door de politie aangewend worden om een op de vlucht

geslagen misdadiger te achterhalen. Een nauwkeurig signalement van lord Fayne werd naar Scotland-Yard geseind; aan elk station werd onmiddellijk een detective gezonden, die zich ter plaatse met de politie in verbinding stelde. Ook de havens van waaruit de trans-atlantische stoombooten hun tocht naar de andere wereldeelen aanvaardden, werden niet vergeten. Aan de voornaamste buitenlandsche havens, die door de Engelsche booten werden aangedaan, was een detective aanwezig, om lord Heriot Fayne bij diens eventuele ontscheping te arresteeren.

Inspecteur Jones, die inmiddels vol ijver zijn onderzoek in Averleigh en in den omtrek voortzette, verwachtte elk oogenblik een telegram te ontvangen met de woorden: G. H.; O. K. (we hebben hem, alles in orde). Maar het verwachte telegram bleef uit.

Den volgenden dag stapte Jones in den trein naar Londen en zei bij zichzelf:

„Ik zal eerst naar het meisje gaan. Dat lijkt me, per saldo, het beste.”

Te Londen aangekomen ging hij op zoek naar Grace.

NEGEN EN TWINTIGSTE HOOFDSTUK.

Grace en Johnnie zaten in hun kamertje. Ze waren juist thuis gekomen van 'n muziek-

HERFST AAN HET HOLLANDSCHE STRAND.

Een enkele bezoeker waagt zich nog op het verlaten strand, waarover de bleke herfstzon de schaduwen werpt van een onttakelde consumptient, waar geen dagjesmensen meer zullen neerzitten om te genieten van zon en zeelucht en speelsch kindergedoe in het water of in het zand.

avondje, waar de blinde knaap door zijn spelen buitengewoon voldaan had en het gezang van het jonge meisje door de eenvoudige toehoorders levendig was toegejuicht.

Sedert haar terugkeer van Averleigh gevoelde Grace zich gedrukt en zeer moedeloos. Haar afscheid van Heriot Fayne had een merkteken op haar gemoed gedrukt, dat het succes, door haar gezang behaald, niet kon uitwissen. Aan Johnnie had zij niet gezegd, waar zij geweest of wat er gebeurd was. Hij van zijn kant, had, met de hem eigen kieschheid, niets gevraagd. Echter, ofschoon hij haar gelaat niet kon zien, zoo kon hij toch haar stem hooren, en aan den klank harer stem kwam hij tot de bevinding, dat er iets geschied was, hetgeen haar verdriet veroorzaakt had.

Grace had thee gezet. Het jonge meisje en de blinde knaap zaten thee te drinken en spraken over hun succes op de muziekavonden, toen er op de deur geklopt werd. Een oogenblik later stond inspecteur Jones in de zolderkamer.

„Hoe gaat het, juffrouw Warner?” vroeg hij vriendelijk. „Het spijt me, dat ik u stoort. Maak u niet ongerust,” liet hij er haastig op volgen, toen hij zag, dat Grace opstond en hem zenuwachtig aanzag; „ik kom alleen voor zaken. Vindt u het goed, dat ik even ga zitten?”

Grace gaf hem een stoel; hij schoof dien dichters naar de tafel.

„Als u me nu een kopje thee zou willen presenteren, juffrouw Warner,” hernam Jones, vriendelijk glimlachend, „dan zou ik niet weigeren, want ik heb een flink eind achter den rug; ik kom van Averleigh.”

Grace keek hem opmerkzaam aan; zij herhaalde het woord: „Averleigh”; haar wangen werden door een gloeiend rood overtoogen.

„Ja,” zoo ging hij voort; „zooals u weet, ben ik inspecteur Jones uit Newton. U zult dus wel begrijpen, waarom ik hier kom.”

Grace schudde van neen.

„Niet?” vroeg Jones verwonderd; „u hebt toch zeker vernomen wat daar gebeurd is?”

„Neen,” luidde het antwoord.

„Och kom! U moet het toch in de kranten gelezen hebben. Het staat in al de kranten en de krantenjongens hebben het nieuws natuurlijk in de straten uitgeschreeuwd.”

„Ik lees geen kranten en heb ook niets gehoord. Wat is er dan gebeurd?”

Jones keek het meisje verwonderd en ongeloovig aan; daarna kwam hij tot de conclusie, dat zij de waarheid sprak. Hij schaamde zich over het feit, dat hij haar in staat geacht had hem leugens op de mouw te spelen.

„Nu, dan zal ik het u vertellen,” zei hij, ernstig. „Er heeft een afschuwelijke moord in Averleigh plaats gehad.”

Grace slaakte een kreet van schrik; zij stond op, en hield zich aan den rand der tafel vast.

„Lord Fayne?” riep zij uit.

„Neen, lord Fayne is niet vermoord, maar iemand anders. Kunt u niet raden wie? Het is Ralph Forster: die arme kerel.”

Grace liet zich, als vernietigd, in haar stoel vallen en bedekte haar gelaat met haar beide handen.

De inspecteur zag in spanning op 't meisje neer.

„Ja,” zei hij; „hij is vermoord gevonden op den morgen dat u Averleigh verliet. Hij is in de steengroef geworpen en doodgeschoten op den avond, dat u op White Cot geweest is.”

„Wie kan dat gedaan hebben?” kreunde 't jonge meisje.

„We zijn natuurlijk druk in de weer om den moordenaar op te sporen. Me dunkt, dat het niet lang zal duren, of we zullen hem te pakken hebben. Hij zal u toch wel niet onbekend zijn.”

Grace hief het hoofd op. Haar gelaatstreken waren pijnlijk vertrokken.

„Wien bedoelt u?” vroeg ze fluisterend.

„Lord Fayne,” antwoordde hij zacht.

Het meisje keek hem een oogenblik ontzet en verbijsterd aan; maar spoedig had zij zich hersteld en riep, gloeiend van verontwaardiging uit:

„Dat is een leugen!”

Inspecteur Jones leunde achterover in zijn stoel; om de waarheid te zeggen, was hij een weinig van zijn stuk gebracht. Hij had verwacht, dat zij onder tranen en het maken van veel misbaar, zou bekennen, dat zij alles van de misdaad wist, ook wie de moordenaar was; maar haar verontwaardigde blik, de krachtige betuiging van lord Fayne's onschuld, deden hem het tot nu toe gevolgde spoor bijster worden.

„Dus u gelooft het niet?” vroeg hij.

„Of ik het geloof?” herhaalde Grace. Zich vervolgens tot den blinden knaap wendend, sprak zij: „Johnnie, ze zeggen, dat mijnheer Dick iemand vermoord heeft.”

Johnnie richtte zijn blinde oogen van den een naar de andere; daarna begon hij te lachen en zei:

„Dat is onzin; zooiets zou hij niet kunnen doen.”

Jones scheen even na te denken. Blijkbaar vond hij het allesbehalve aangenaam, dat hij zich zoo misrekend had.

„Kijk eens, juffrouw Warner,” zei hij na eenige oogenblikken. „ik ben hier gekomen, om van u inlichtingen te ontvangen en zou, als ik dit gewild had, veel van u te weten gekomen zijn, zonder van mijn kant, u ook maar iets te vertellen. Maar dit ligt niet op mijn weg. Ik verzoek u dus mij alles mede te deelen wat u weet, hoe pijnlijk dit ook voor u moge zijn. Om u te doen inzien, hoe nutteloos het zou wezen, iets voor mij verborgen te willen houden, zal ik in een paar woorden vertellen, op welke wijze lord Fayne in deze moordzaak betrokken is. U zult dan inzien, dat er redenen te over waren, om een bevel tot inhechtenisneming tegen hem, als verdacht van opzettelijken moord, uit te vaardigen.”

Grace herhaalde, als in gedachten verzonken de vreeselijke woorden: „opzettelijke moord”.

Daarop gaf inspecteur Jones kort, maar duidelijk, een relaas van de omstandigheden, waaronder de misdaad bedreven was. Grace luisterde doodsbleek en met oogen vol van afschuw, maar aandachtig toe.

„U ziet dus,” zoo besloot hij zijn relaas, „dat lord Fayne erkende dat hij.. enfin.. uw minnaar was. Ongelukkig ontmoette hij zijn mede-minnaar, den armen Forster. Op White Cot heeft een voor al de daar aanwezigen pijnlijk tooneel plaats gehad. Men heeft gezien, dat lord Fayne de villa verliet met een geweer in de hand; men heeft gehoord, dat Ralph Forster hem beleedigende woorden naar het hoofd wierp; Forster is dood in de steengroef gevonden met een kogel in het hoofd; het geweer dat lord Fayne droeg, lag naast het lijk. Dat lord Fayne met dit geweer niets te maken had, kan niet waar wezen, want gistermorgen heeft men hem met dit wapen in Newton gezien. Bovendien is hij algemeen bekend als een man, die gauw op z'n teenen getrapt is en er direct op los slaat. Iedereen in Londen weet dat. Als een onverbeterlijke vechtersbaas is hij onlangs nog voor den politierechter gedaagd. Op den morgen van den moord sloeg hij nog een mijnwerker tegen den grond. Is het nu niet waarschijnlijk, dat hij en Ralph Forster elkander gisteravond op de eenzame heide ontmoet hebben, en dat lord Fayne in een aanval van jaloezie zijn medeminnaar vermoord heeft?”

Achterover in haar stoel gezeten, kon Grace slechts met moeite adem halen. Dit alles scheen haar vreeselijk toe. Zij begreep, dat de schijn tegen lord Fayne moest wezen, en toch wist ze, in haar hart, dat hij onschuldig was.

„Maar,” hernam Jones, met iets plechtigs in z'n stem; „het meest overtuigend bewijs van lord Fayne's schuld bestaat hierin, dat hij de vlucht genomen heeft. Direct na den moord is hij verdwenen en we weten niet waar hij is.”

Grace bleef zwijgend voor zich heen staren. Zij zag nog niet in waar de inspecteur heen wilde.

„Nu heeft lord Fayne in gezelschap van u Averleigh verlaten, juffrouw Warner. Ik moet u nu in uw eigen belang verzoeken, mij alles mede te deelen, wat u van z'n verdwijning weet. Het kan voor hem niet erger worden dan het al is, want er zijn reeds bewijzen genoeg om hem...”; de woorden: „aan de galg te brengen,” hield de inspecteur nog tijdig voor zich.

„Lord Fayne heeft niet met mij Averleigh verlaten,” zei Grace, kalm.

„Is dat waar?” vroeg Jones; „ik moet u dringend verzoeken, juffrouw Warner, om niets te verzwijgen. Hij moet met u uit Averleigh vertrokken zijn.”

„Ik herhaal, dat hij niet met mij vertrok; ik heb hem niet gezien, nadat....”

„Nadat?” vroeg Jones.

„Nadat ik op dien avond afscheid van hem op de heide genomen heb.”

„Hoe laat was dat?”

„Dat weet ik niet precies; dat zou ik u niet kunnen zeggen; het was niet lang nadat we White Cot verlaten hadden. Het was....”

Zij sprak niet verder; in haar verward brein doemden de verschrikkelijke gebeurtenissen op van dien avond; nu herinnerde zij zich ook het gewerschot, dat zij gehoord had, toen zij met

Heriot in gesprek was. Bevend over al haar leden, stond zij op, keek Jones met een vreemden blik strak aan en vroeg:

„U zegt, dat hij dood geschoten is?”

De inspecteur knikte bevestigend; hij boog zich voorover, opdat geen enkel woord hem zou ontgaan, van hetgeen zij verder zou zeggen.

„Dan heeft hij het niet gedaan,” zei het jonge meisje op vasten toon; „ik weet nu zeker, dat hij het niet gedaan heeft; God zij dank!”

Opnieuw was Jones de kluts kwijt. Hij zelf twijfelde geen oogenblik aan de schuld van lord Fayne. Zooals hij gezegd had, al de aanwijzingen waren tegen hem. Maar het gelaat van Grace, de toon van haar stem, de zekerheid, waarmee zij sprak, toen zij getuigenis aflegde van lord Fayne's onschuld, dit alles verbaasde hem en bracht hem in de war. Hij keek haar scherp aan en vroeg langzaam, op elk woord den klemtoon leggend:

„Als lord Fayne dan Ralph Forster niet ver-

AAN HET SPINNEWIEL.

In vele streken van Hongarije spinnen de vrouwen zelf de wol voor haar kleederen en die van het gezin. Deze Hongaarsche heeft zich op z'n Zondagsch uitgedost en wel schilderachtig staan haar de hebloemde wijde, kleurige rok en schort, en het met kant en fleurig bestiksel versierde onderkleed. Op het hoofd draagt ze een eveneens fraai geborduurde tulen muts.

moord heeft, wie heeft het dan wel gedaan?”

Grace keek hem van terzijde aan; blijkbaar gevoelde zij zich, na deze vraag, niet op haar gemak.

„Ik weet het niet,” luidde haar antwoord; „mijn hoofd is in de war; ik kan niet goed denken. Maar ik ben er zeker van, dat hij het niet gedaan heeft. Het is, zooals Johnnie zegt, hij zou zooiets niet kunnen doen.”

Gedurende een paar minuten heerschte er nu een diep stilzwijgen in de zolderkamer.

„Inspecteur Jones was de eerste die weer sprak:

„U verzwijgt iets voor me, juffrouw Warner. Ik begrijp zeer goed, dat u in lord Fayne's onschuld gelooft. Een vrouw gelooft graag den man dien zij lief heeft....”

Een gloeiend rood overtoog het gelaat van het jonge meisje; eenige oogenblikken daarna werd ze doodsbleek.

Jones knikte haar veelbeteekenend toe en hernam:

„U zult toch niet ontkennen, dat lord Fayne uw minnaar was. Het spijt me, dat ik ronduit moet spreken en u daardoor....”

Hier viel Grace hem in de rede:

„Lord Fayne is nooit mijn minnaar geweest. Hij heeft er nooit aan gedacht dit te worden.”

Niet alleen de toon, waarop zij sprak, maar ook het gelaat en houding gaven den indruk, dat zij de waarheid sprak.

Verbaasd zag Jones haar aan.

„Kom,” zei hij vleierend, „vertel me nu eens alles wat u van de zaak weet.”

Grace zag hem vast in 't gelaat. In haar oogen stond die uitdrukking van wilskracht en vastberadenheid te lezen, welke Heriot Fayne er eens in gezien had. Zij klemde haar lippen op elkaar en zei toen zacht, maar duidelijk verstaanbaar:

„Ik vertel u niets. Ik heb beloofd te zullen zwijgen en ik zal mijn woord houden.”

„Belooft? Aan wien?”

„Aan lord Fayne; als hij zegt, dat ik spreken mag, dan zal ik spreken, maar eerder niet.”

Inspecteur Jones keek haar oplettend aan.

„En toch,” zei hij op levendigen toon; „als u sprak, dan zou u daardoor misschien het leven van lord Fayne redden. Zooals de zaak nu staat, pleit alles tegen hem. Hij zal gearresteerd worden.”

„U hebt hem nog niet gearresteerd,” antwoordde Grace; „als hij terugkomt, en ik gevoel, dat hij terug zal komen, om zich tegen die valsche beschuldiging te verdedigen, dan zal hij me wel verlof geven, om te spreken. Tot zoolang blijft m'n mond gesloten en,” liet zij er vastberaden op volgen, „niemand zal mij tot spreken dwingen.”

Jones stond op en keek haar ernstig aan.

„Het zou beter zijn, dat u met mij naar Averleigh terug ging.”

„Bedoelt u daarmee mij te arresteeren?” vroeg zij, zonder blik van ook maar een zweem van vrees.

„Neen, dat niet,” antwoordde Jones, glimlachend; „ofschoon om u de waarheid te zeggen, juffrouw Warner, ik in mijn recht zou zijn, als ik het deed. Ik geloof namelijk, dat u heel veel van den moord afweet. Maar ik geloof niet, dat 't noodig is, u in arrest te stellen. Wel echter zal ik u in 't oog moeten houden, dat zult u wel begrijpen en dat kan ik gemakkelijker daar doen dan hier in Londen, waar u aan mijn waakzaamheid zou kunnen ontsnappen.”

„Ik zal meegaan,” zei Grace.

„En ik ook,” zoo liet Johnnie zich hooren; „ik wil Grace niet verlaten; we zullen het geld bij ons steken, dat we verdiend hebben en....”

„Maak je over 't geld maar niet ongerust,” zei Jones; „dat komt wel terecht. We vertrekken morgen. Geef me uw woord, juffrouw Warner, dat u lord Fayne van avond niet zult waarschuwen.”

„Ik beloof het u,” zei Grace, haastig; „ik kan dat gemakkelijk doen, omdat ik niet weet waar hij is. Als ik wist waar hij was, dan zou ik naar hem toegaan of hem een boodschap zenden en hem laten weten, wat er gaande is. Ik verzeker u, mijnheer Jones, dat hij zich dan niet lang zou laten wachten.”

„Ik wenschte maar dat u wist, waar hij zich bevindt,” riep Jones uit.

Grace scheen niet te luisteren naar de laatste woorden van de inspecteur; zij zat daar als in gedachten verdiept.

Eindelijk hief zij het hoofd op, keek hem aan en zei:

„Ik zou u gaarne iets willen vragen.”

„Ga uw gang maar,” luidde het antwoord; „het is niets meer dan billijk; ik heb u zooveel gevraagd.”

Een lichte blos kleurde het gelaat van het jonge meisje, toen zij bijna onhoorbaar vroeg: „Gelooft juffrouw Winsdale dat hij schuldig is?”

„Neen, beiden, juffrouw Winsdale en lord Averleigh, zijn van zijn onschuld overtuigd en komen daar rond voor uit.”

Grace antwoordde niet. Jones zag haar even aan en hernam:

„Ik zal morgen om half tien hier wezen; tot morgen dus. Als u soms vóór morgen-ochtend van meening mocht veranderen, juffrouw Warner, dan....”

Grace schudde van neen en zei:

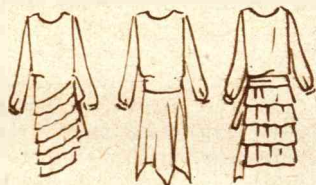
„Ik blijf bij hetgeen ik gezegd heb.”

De inspecteur keek haar nog eens scherp en onderzoekend aan, gaf haar een hand, tikte den blinden Johnnie zachtjes, bij wijze van afscheid, op het hoofd en vertrok. (Wordt vervolgd)

VROUWENLEVEN

De avondtoiletten, welke voor het a.s. winterseizoen werden ontworpen, munten uit door buitengewone gracie. Vladderende punten, losse panden, klokken, draperieën en volants zijn meer dan ooit in trek. De rokzomen zijn vaak ongelijk, meest op zijde of van achter langer dan van voren. Bij bijzonder elegante modellen vormt het achterpand zelfs wel eens sleep. Velours chiffon, satijn, tule en kant, vooral in zwart, behorende tot de meest gezochte materialen.

4306. Gracieus japonnetje van fraise-kleurig crêpe de chine. Soepel corsage, aan de halsopening en de taille met strikken van dezelfde stof versierd. Het rokje wordt gevormd door schuinoplopende ge-fronste strookjes. 4399. Elegante japon van donkerblauwe crêpe satin. Klokrokje met vier punten. Corsage van voren in een punt geknipt en met rose bloemen versierd. 4405. Smaakvol avondtoilet van zacht-groene crêpe georgette. Overblousend corsage, rokje bestaand uit vier gefronste volants. Ter garnering twee losse slippers, welke van boven met strass zijn versierd en een aardig corsage-bouquet op den linker-schouder.

MARGUERITE.

MIJNHEER'S GARDEROBE

Gewoonlijk is de garderobe van een man minder omvangrijk dan die van een vrouw. Maar hoewel gewoonlijk minder in aantal, eischt ze haast nog meer zorg. Want voor een man hangt van zijn welverzorgd uiterlijk dikwijls heel veel af. Goed onderhouden kleding, al draagt ze reeds het kenmerk van den tijd, kan soms den doorslag geven bij het vinden van een betrekking. Naar het uiterlijk wordt gewoonlijk de maatschappelijke positie beoordeeld en een man zoo goed als een vrouw wordt beïnvloed door hetgeen hij draagt en zal zich beter en gemakkelijker voordoen, als hij weet, dat het onderzoekend oog, dat op hem gericht is, geen tekortkoming, die op slordigheid of onordelijkheid wijst, ontdekken zal. Hoewel het dus van veel waarde voor hem moet zijn, zijn kleding goed in orde te houden, zijn er maar weinig mannen, die zelf daaraan de noodige zorg besteden. Het zijn uitzonderingen, de mannen, die zelf regelmatig den borstel of het vlekkenwater hanteeren, en meestal zijn de vrouw of de moeder aangewezen om de zaakjes op te knappen. En bij dat werk vooral geldt het: „voorkomen is beter dan genezen”. Iedere week een uurtje regelmatig daaraan besteed, heeft meer resultaat dan de arbeid van een geheelen dag, als de kleren eenmaal uitgezakt zijn en vol vlekken en stof zitten. Aan stofvlekken vooral is zoo weinig te doen, daarvoor

is voorkomen het eenige middel; schoonhouden en borstelen en uitslaan, zoodat de stof zich door regen of morsen niet vastzet, dat is het beste. Voor de bijna onvermijdelijke vlekken, die, hoe voorzichtig men ook is, den beste kunnen overkomen, is een flesch benzine en een stevige hand het meest noodige. Ook als eigenlijk een costuum gestoomd zou moeten worden, doch men tegen de kosten opziet, dan kan een goede benzinebehandeling heel wat opruimen. Maar dikwijls bederft men door ongeduld, omdat velen niet weten, dat men lang en steeds in dezelfde richting wrijven moet, totdat de bezine geheel droog is. De z.g. randen en kringen blijven alleen achter, als men de benzine in de stof laat drogen, zonder ze genoeg uit te wrijven. Benzine is goed voor alle soort „alledaagsche” vlekken, die, welke men niet weet, waar ze vandaan komen. Voor verf neemt men liever wat terpentijn met een beetje ammoniak gemengd en de vlekken, door warmte en transpireeren veroorzaakt, verdwijnen gewoonlijk, als men ze een kwartiertje in koud water laat uit-

rechterhand trekt men ongeveer op de helft van de broekspijp, eerst de achter- en dan de voorzijde in de lengte glad. Als men na die behandeling de pantalon in een pers uithangt, zal men een aanmerkelijke verbetering constateeren.

Dure dassen zijn ook dikwijls een vernieuwing waard. Men moet den zoom losmaken en de voering of vulsel er uit nemen, want gewoonlijk wascht die niet goed mee. In lauw zeepsop vlug gewasschen gespoeld en gedroogd, en half nat gestreken kan bijna nooit kwaad. En het is niet eens noodig de voering er weer in te doen. Als men doorloopen van kleuren vreest, kan men ook in benzine of petroleum wasschen.

Als mijnheer zelfs de moeite niet neemt zijn hoed af te borstelen, doet men goed ook dat nog voor hem te verrichten, want een hoed verliest al spoedig het frissche uiterlijk. Ter voorkoming van vet- of warmtevlekken kan men tusschen den leeren band in den binnenkant een reepje geolieerde zijde schuiven. De zijde is zoo dun, dat die aan de maat van den hoed niets verandert.

Er is heel wat te doen om de garderobe van een man werkelijk goed in orde te houden, maar het loont wel de moeite, want heerenkleding is niet zoo aan mode onderhevig en goed verzorgde kleren gaan dan ook jaren mee.

Het mag een vrouw al eens wat kribberig maken, dat haar man nooit zelf eens een hand uitsteekt, het zal haar ook wel een voldoening wezen, dat hij door haar zorgen er steeds in de puntjes uitziet en het is altijd toch beter een man, die wat onverschillig is in dat opzicht, dan een, die overdreven vitterig en fatterig is.

GOEDKOOPE KNIPPATRONEN

KNIPPATRONEN van onze geteekende modellen zijn verkrijgbaar aan „Het Patronenkantoor”. Postbus No. 1, Haarlem. Onberispelijke coupe. Dameskleding in de maten 88, 96, 104 bovenmijde, à f 0,55, kinderkleding voor den bij het model aangegeven leeftijd à f 0,35. Bij elk patroon handleiding voor het knippen en naaien benevens een verkleinde, patroonschets. Franco toezending, direct na ontvangst van bestelling met het verschuldigde bedrag aan postzegels ingestoten, waarbij vermeld naam en adres, nummer van het model en het blad, waarin het voorkomt, en bovenmijde. Men meet deze maat rondom het lichaam, recht onder de armen door, gewoon glad gemeten, zonder extra-toegift. Van de gefotografeerde modellen zijn maatpatronen verkrijgbaar, na naamkeurige opgave der gewenschte maten à f 1.— p. stuk voor dames en à f 0,75 voor kinderen.

PULL-OVERS

Een aardigen, prettigen indruk maakt het blokjespatroon van deze frissche pull-over, hier gedragen door de filmster Friedl Lind.

trekken, ze dan met wat citroensap besprenkelt en na een paar minuten weer uitspoelt.

Het glimmen van donkere costuums is grooter wanhoop. Er is een eenvoudig middel, doch men moet er voorzichtig mee omgaan. Men neemt het fijnste schuurpapier en wrijft daarmee de glimmende plekken, juist voldoende, dat de stof wat ruw wordt. Wasch de plaats dan met wat blauwswater en strijk en pers haar op, terwijl het nog vochtig is.

Wat vooral de vrouw, die voor haar man kame-nier speelt, wanhopig maakt, zijn de knie-afdrukken in mijnheers pantalon. Door den kleermaker laten persen is duur, als het dikwijls terugkomt. Daarom moet mevrouw met eigen krachten werken, als zij haar man graag keurig ziet. Leg de pantalon in volle lengte op een tafel, en bevochtig de knieën met een spons; slechts licht bevochtigen, niet kletsnat maken. Houd dan met de linkerhand stevig de stof plat, even boven de knie en met de

PULL-OVERS

Een vlotte pull-over. De hoofdtint is duifgrijs en moderne strepen en driehoeksmotieven fleuren het effect op. Een lange das wordt, zooals hier door de filmartiste Hilde Jennings, bij voorkeur op zoo'n sportief gevalletje gedragen.

DE AMSTERDAMSCH E OVERTOOM IN VROEGER EN LATER TIJD

Door J. SCHUITMAKER Cz.

*Schuitje varen, theetje drinken,
Gaan we naar de Overtoom
Drinken we zoete melk met room,
Zoete melk met brokken,
Kindje mag niet jokken."*

De Overtoom zal weldra jubileeren. De Buurtvereniging „Overtoom en Omgeving" heeft groote plannen. Er zal o.a. 'n tentoonstelling worden gehouden in 't stedelijk museum. Allen, die belangstelling hebben voor de geschiedenis van dit oude stadsdeel, zullen hun hart kunnen ophalen. De tentoonstelling zal hun laten zien, hoe de Overtoom er uitzag in verschillende tijdperken en hoe deze buurt, welker geschiedenis zoo nauw samenhangt met die van Amsterdam, groeide van 'n onbeduidend gehucht tot een der belangrijkste deelen van de hoofdstad. Niet alleen de Amsterdammers zullen toestroommen, maar ook „de buitenmensen". Vooral de abonné's van „De Stad", waaronder zoo'n groot aantal blijkt te zijn, dat graag iets verneemt van toe-

De Overtoom vóór ze gedempt was, ter hoogte van de Simplexfabriek.

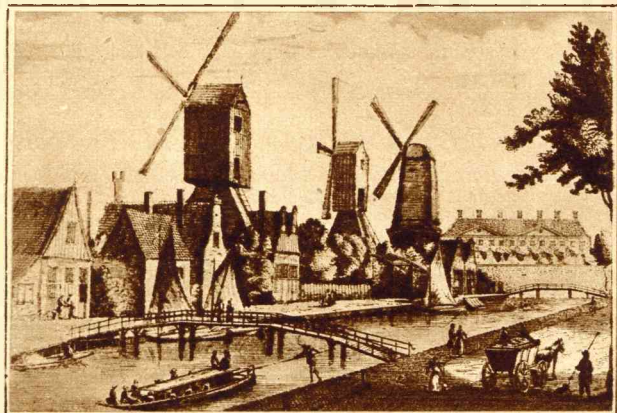
Karel V. Vele processen werden gevoerd. Ten slotte kwam er 'n sluis in den dam. De naam Overtoom bleef bestaan. Er was dus 'n Overtoomsche vaart met 'n Overtoomsche weg er langs. Toen in 1578 Amsterdam overging tot de Hervorming, kreeg de Heilige Stede den naam van Nieuwe Zijds Kapel en de bedevaarten hadden niet meer plaats. De verkeersweg was aan de eene zijde, de andere heette de stille zijde. 'n Dik boek zou kunnen worden gevuld met de verschillende feiten, die de geschiedenis bevat van den Overtoom. We kunnen hier maar enkele er van aan-

de goederen langs Amstel en Rijn vervoerden, veranderde dit. In 1807 is de dam vervangen door 'n sluis met dubbel val. Er was echter ook nog 'n overhaal in de Slotervaart om de groentenschuiten uit den Sloterpolder in de Nieuwe Wetering of Kostverlorenvaart te halen. De Overtoombuurt was de uitspanningsplaats voor de Amsterdammers. Vooral bij de Dubbele Buurt en de Baarsjes waren er herbergen en uitspanningen, zooals de „Plaats Royaal" en „Het Hof van Holland"¹⁾ Daar wandelden de plezier makenden heen of ze gingen in tentjes en schuiten om bier te drinken en 'n gedroogd scharretje te eten of 'n feestmaal te houden met baars en paling. Zondags vroeg was er palingmarkt en 'smiddags vonden ze hun grootste genoeg in 't palingtrekken, dat toen nog niet was verboden. Aan 't begin stond de herberg „t Laatste Stuivertje", waar de bezoekers bleven plakken tot de klok van de Leidsche poort luidde tot teken, dat de poort zou worden gesloten. Wie er 't

laatst doorging, werd door de straatjongens met slijk gegooid en uitgejouwd. Zóó had ieder z'n plezier. Aan den linkerkant van de Overtoomsche vaart was 'n laan met iepenboomen en aan den overkant stond 'n aantal molens. Ook katoenspinnerijen, pottbakkerijen en andere fabrieken. Er is 'n aantal kruitmolens geweest, die meermalen de oorzaak waren van droevige ongelukken, zoo b.v. in 1622, 1624, 1625 en 1650. In 1709 vloog de kruitmolen het Oorlogsschip in de lucht. De Stadsregering beval nu aan de eigenaars om steenen kruittorens te bouwen langs het midden van de Kalfjeslaan, waarin het kruit moest worden bewaard. In 1758, op 14 Augustus, had echter al weer 'n geweldige ontploffing plaats, die zeer noodlottige gevolgen had²⁾. In 1630 werd het Buitengasthuis gebouwd, dat als Posthuis bekend stond en dat tegenwoordig dienst doet als toevlucht voor onbehuisden. In 1732 is het verbrand, maar spoedig daarna weer opgebouwd. Van dit Posthuis liep de „Postlaan" naar de „Postbrug" over den Overtoom. Op de plek tusschen de tegenwoordige Gerard Brandstraat en de Kattenlaan is in 1750 de eerste Fransche schouwburg gebouwd, die vier jaar later verbrandde. De voorstellingen werden voortgezet in 'n houten tent, maar in 1763 werden ze

¹⁾ Het Hof van Holland, in 1648 gebouwd, is, na langen tijd in zeer vervallen toestand te hebben verkeerd, verleden jaar gesloopt.

²⁾ Deze kruitmolen, Sollenburg geheeten, was de laatste, die aan den Overtoom heeft gestaan.

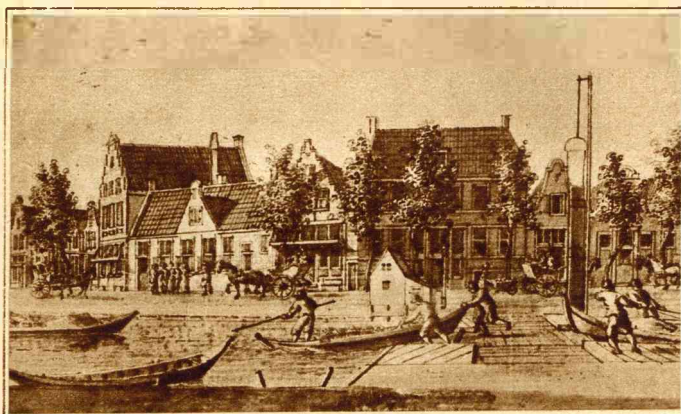
De Overtoomsche vaart bij de Pestbrug, gezien in de richting van de stad en het Aalmoezeniershuis. (naar een oude prent)

standen en gebeurtenissen van voorheen. Er zal 'n Eerecomité worden gevormd; de Burgemeester gaf bereids aan 't Bestuur van O. en O. z'n belangstelling in 't plan te kennen en de heer Baard, Directeur van het stedelijk museum, verklaarde zich bereid, z'n medewerking te verleen.

Het zal in November 25 jaar zijn geleden, dat de Overtoom gedempt en over z'n geheele lengte bestraat werd. Het wordt dus 'n zilveren jubileum. In verband daarmee zullen we hier een en ander uit het verleden van den Overtoom vermelden.

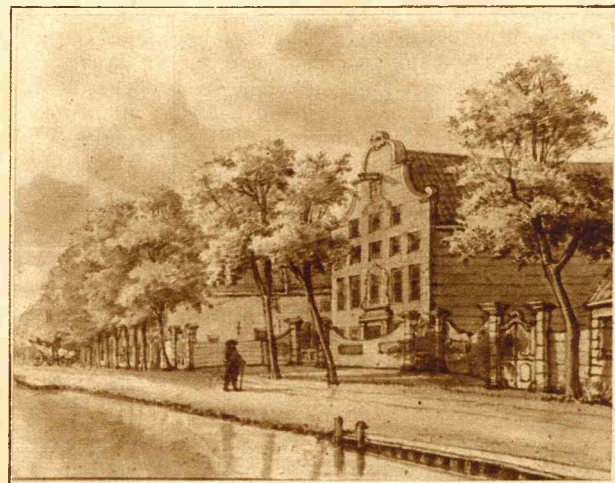
Wat nu (en al sedert jaren) Overtoom heet, was oudtijds een deel van den bedevaartsweg van Sloten naar de Heilige Stede in de Kalverstraat. De geheele weg had den naam van Heilige weg. Hij liep tusschen warmoezerijen naar de Heiligewegspoort. Deze poort sloot het middeleeuwsche Amsterdam af tot 1660, vóór het tegenwoordige Koningsplein. De naam is alleen naar behouden gebleven voor het korte stuk, dat ligt tusschen Singel en Kalverstraat. De Amsterdammers konden te water alleen naar Haarlem en Zuid-Holland gaan over het IJ en het Spaarne. Daarom werd de sloot langs den weg verbreed en met de Kostverlorenvaart verbonden. Maar de Haarlemmers wilden 't tolgeld, dat te Spaarndam moest worden betaald, niet missen en ze lieten daarom 'n dam werpen in de nieuwe vaart.

De Amsterdammers maakten toen 'n overtoom over den dam en haalden hun schuiten er overheen. Dat was in 1432. De Haarlemmers sloegen palen in 't water bij den overhaal. De Amsterdammers trokken ze er weer uit. Het werd 'n langdurige twist. De landsheeren kwamen er bij te pas, o.a.

Het Hof van Holland met het Leidsche Veer. (naar een oude prent)

stippen. In Februari van 1573 werd de dam weggeruimd om de schepen door te laten, die het Spaansche leger van mond- en krijgsvoorraad moesten voorzien bij de belegering van Haarlem. De soldaten van den Prins van Oranje lieten toen bij 't huis „Te Vraag" 'n damlooper zinken, om de doorvaart te beletten. Nadat Haarlem in handen der Spanjaarden was gekomen, werd de dam met den overhaal hersteld en legerden zich daar de soldaten tot 1578, toen Amsterdam de zijde van den Prins koos. In 1650 wilde Prins Willem II den dam verwijderen tijdens den twist met Amsterdam. Het verschil werd echter bijgelegd. Aan den Overtoom was de aanlegplaats der Leidsche Kagen, die naar Amsterdam voeren. Sedert de trekschuiten evenwel

De Fransche Schouwburg (naar een oude prent).

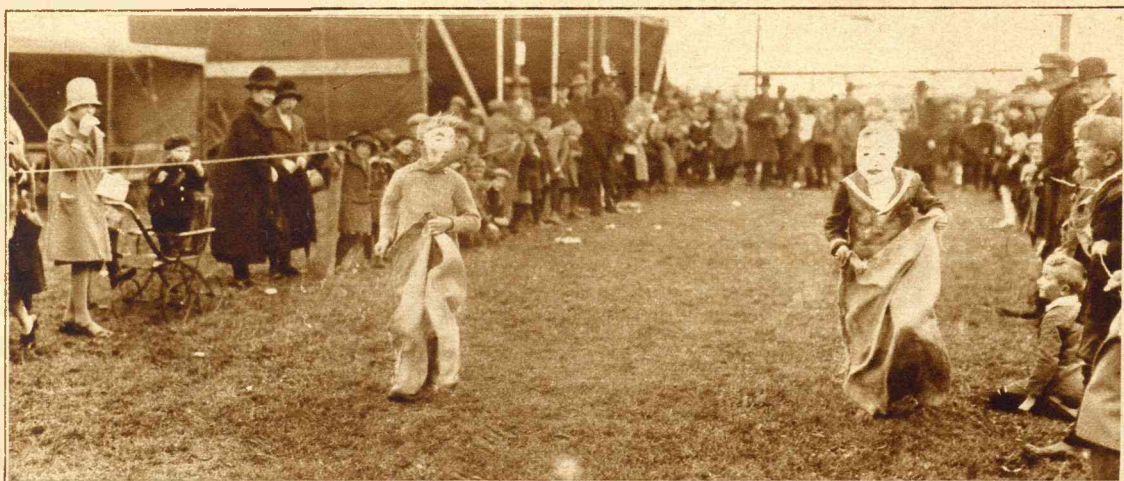
gestaakt. In de nabijheid bevond zich 'n porceleinfabriek, die in 1764 werd verplaatst naar Weesp. In 1787, toen de Pruisen Amsterdam belegerden, nam de aanvoerder, de hertog van Brunswijk, z'n hoofdkwartier aan 't begin van den Amstelveenschen weg. Het „fort d'Eendragt" was de plaats, waar de Pruisen met de burgemeesters Dedel en Elias over den vrede onderhandelden. Jan van Meekeren, eigenaar van d'Eendragt, in Juli 1791 overleden, vermaakte z'n bezittingen aan 'n stichting, die moest dienen tot verblijf voor vrouwen boven de 50 jaar, behoorende tot de Ned. Herv. gemeente. Op verzoek van de Overtoomers, na de ontploffing van 1758, om niet meer toe te staan, dat de kruidfabrikage in hun buurt plaats vond, werd gunstig beschikt. De buskruid-

De Overtoom, zooals we dien thans kennen, gezien vanaf den Amstelveenschenweg.

makers gingen 'n vennootschap aan en bouwden de fabriek „de Krijgsman" bij Muiden, met 'n filiaal aan den Amstel, voorbij Ouderkerk. In 1878 werd de paardentram verplaatst van de Vondelstraat naar den Overtoom. Onder No. 469 door was de ingang naar het „Prinses Mariepark", dat geen park was, maar 'n weide. Toen in 1875 de kermis in Amsterdam werd afgeschaft, stond de eigenaar dit land af voor de kermisvierders, maar drie jaar later werd 't door 't gemeentebestuur van Nieuwer-Amstel verboden. In 1895 kreeg de zuidelijke kant van den Overtoom den naam van „Vondelkade", maar in 1901 werd die naam weer afgeschaft.

Als eenmaal de Overtoom 'n geluiddempende wegbedekking zal hebben gekregen, zal z'n betekenis als groote verkeersweg nog belangrijk zijn toegenomen.

De vorige week Dinsdag werd te Zilk het jaarlijksche kinder- en volksfeest gehouden. Kiekje, genomen tijdens het gemaskerd zakkenloopen.

*

Hiernaast:

Vorige week Maandag vierde de heer J. Jaarsma, onderwijzer aan de christelijke school te Wormerveer, zijn 25-jarig jubileum bij het onderwijs. De jubilaris te midden zijner familie.

*

Hieronder:

Te Amsterdam kwam de vorige week aan de „Piëgrim", een kleine schoener, waarop zich slechts één man bevindt, n.l. de 62-jarige kapitein Thos Druke. Hij maakt een reis om de wereld en vertrok daartoe in Mei 1925 van Seattle; voor het oversteken van den Atlantischen Oceaan had hij 53 dagen nodig. Foto van kapitein Thos Druke aan het roer van zijn scheepje.

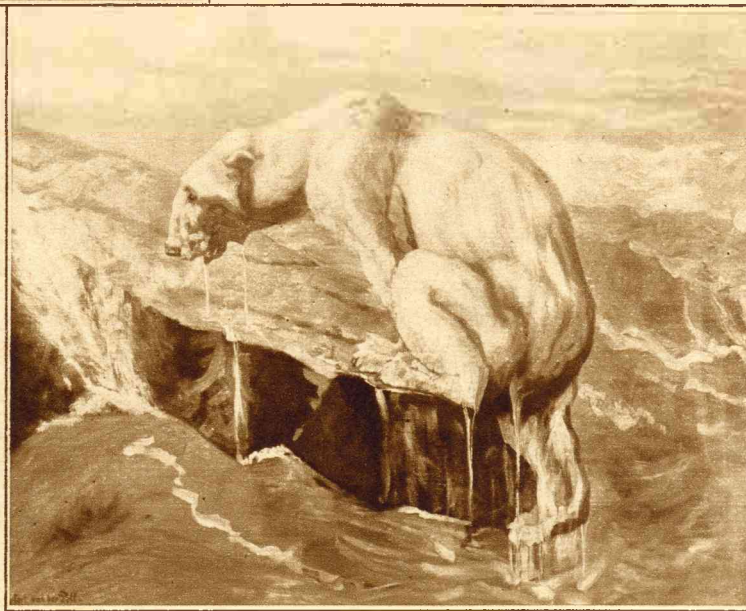

Kiekje van het aardappel-loopen, een echt meisjespel op het jaarlijksche kinder- en volksfeest te Zilk.

*

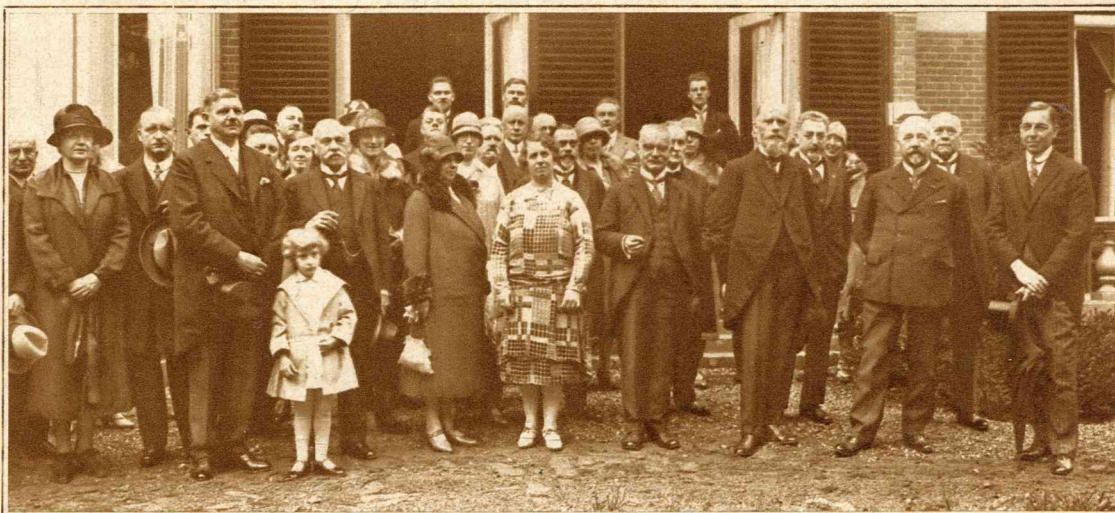
Hieronder:

In de Koningszaal van Artis wordt een tentoonstelling gehouden van schilderijen en beeldhouwkunst van Nederlandsche schilders en beeldhouwers. Deze tentoonstelling, welke kosteloos toegankelijk is, biedt zeer veel fraais op het gebied van dierenstudie. „Eindelijk Land" van Hubert van der Poll.

Alkmaars ontzet is vorige week wederom met uitstekend geslaagde feesten gevierd. Wij plaatsen 'n paar aardige kickjes van den gecostumeerden optocht. Links een groep, voorstellende: „De Gilde Viert“. Rechts: een aardige groep van de Huishoud- en Industrieschool.

Zaterdagmiddag werd te Baarn het nieuwe kleuterhuis van de Vereeniging „Trein 8.23“ geopend. Een foto van bestuur en genoodigden bij de opening.

Zaterdag vond op de Noordzee de proeftocht plaats van 't nieuwe stoomschip Generaal Verspijk. Door 't hijschen van de reederijvlag der Kon. Packetvaart-Mij. ging het schip officieel aan de rederij over.

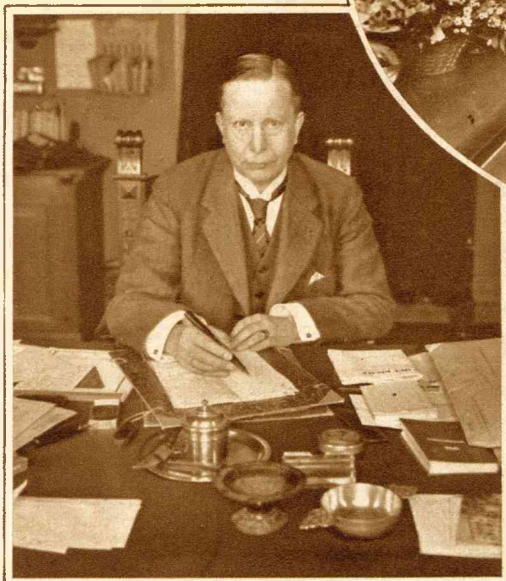
De bekende en gerenommeerde firma B. Salomon, Sint Anthoniebreestraat te Amsterdam, bestond dezer dagen een halve eeuw. Wij plaatsen hierboven een foto van de beide jubileerende firmanten, de heeren L. en D. Salomon, te midden van hun personeel in de geheel gerestaureerde, feestelijk met bloemen versierde zaak.

Hiernaast links:

Mr. G. Kirberger, Raadsheer in den Hoogen Raad der Nederlanden, Oud-Raadsheer bij het Gerechtshof te Amsterdam, is benoemd tot Voorzitter van den Marineraad, bedoeld in de op 1 October in werking getreden Marine-Scheeps-Ongevallenwet.

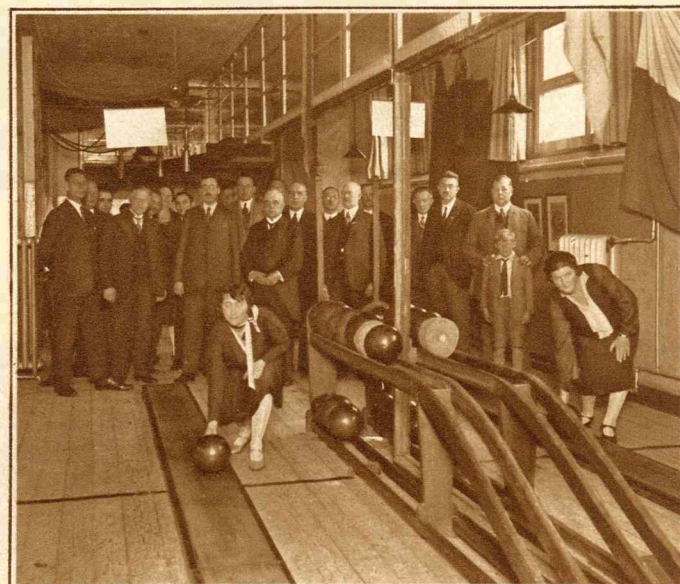
„Het Vlaamsche Volkstoneel“ te Brussel, directeur Johan de Meester, is het theaterseizoen begonnen met een opvoering van „Adam in Ballingschap“ van onzen grooten Nederlandschen dichter Joost van den Vondel. Op de foto hierboven: de scène met Lucifer, Asmodé en Belial.

Mevrouw Esther de Boer—Van Rijk, de alom bekende en veelzijdig begaafde actrice, viert dezer dagen haar 55-jarig tooneeljubileum. Gaarne zouden wij uit ons archief enkele reproducties van foto's uit haar tooneelloopbaan hebben opgenomen. Wegens gebrek aan plaatsruimte moeten wij echter volstaan met de hier afgedrukte foto's. Links: de krasse jubilarisse in haar home, met haar onafscheidelijke poes. Hierboven: Mevr. de Boer als Kniertje in „Op hoop van Zegen" van Heijermans.

GEMENGD NIEUWS

In het Kegelhuis aan de Weesperzijde te Amsterdam werd Zaterdag het Internationaal Kegelconcours geopend, dat van 6 tot 17 October door den Amsterdamschen Kegelbond is georganiseerd. Op onze foto doen de dames Eweg (links) en Labots (rechts) den eersten worp, ter opening van 't concours.

Zondag werd de nieuwe treinhalt te Aerdenhout bij Haarlem, waar veel forensen wonen, in gebruik genomen. Een vrouwelijke beambte (X) doet er dienst als stationschef.

*

Hiernaast 7 October was de heer W. de Kruijf 25 jaar sluisdieper aan 't stadswaterkantoor te A'dam.

De heer en mej. S. Molenaar-Dijkstra, Houtwijkstraat 51 te Amsterdam, herdachten 11 October den dag, waarop ze voor 50 jaar in het huwelijk traden.

Een foto van bestuur, bazarcommissie, en diensters uit de theetent, genomen op den bazar, welke vorige week door de zangver. „Zanglust" te Wormerveer in de zalen van de nieuwe sociëteit aldaar werd georganiseerd.

Een der sluisdeuren in den omtrek van Nieuwpoort heeft het, tengevolge van een zwaren storm, be-geven. Van een der dijken werd daardoor een stuk weggeslagen, zoodat een brede strook land, even-als bij het begin van den oorlog in

OVERSTROOMING IN BELGIË

1914, maar toen vrijwillig, werd onder water gezet. Hierboven zien wij het overstroomde land rond Nieuwpoort, en hieronder zijn sol-daten van 't 5e Linie-regiment bezig, van groote steenblokken in dam op te werpen tegen het opdringende water.

